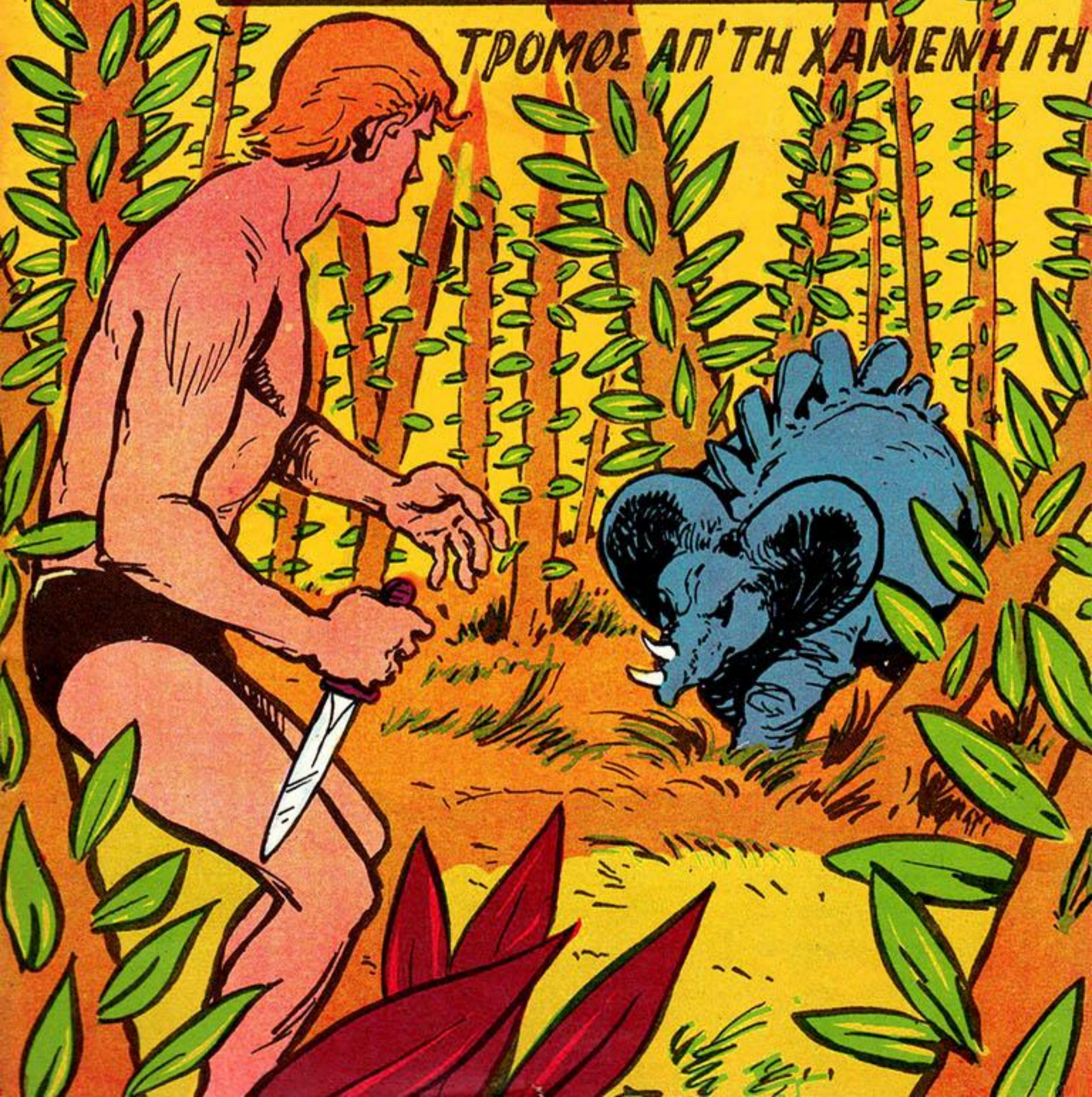

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

20

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ

ΤΡΟΜΟΣ ΑΠ' ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ

Ο ΚΑ·Υ·ΜΕΝΟΣ ο Περρέθ φθάνει στο "Ελ Χόκλο" σε μια ώρα χάλια. Στον "Ελ Χόκλο", όπως είναι γνωστό, βρίσκεται ο αστυνομικός σταθμός της "Αθιέντα ντέλ Σόλ", όπου ο Περρέθ είναι διευθυντής, εδώ και πολλά χρόνια.

Νάι, όμως, που αυτή τη στιγμή επιστρέφοντας στο Διοικητήριό του, ξέρει ότι δεν θα είναι πια το αφεντικό εκεί μέσα...

Αυτός που έβαζε τη φωνή

και έτρεμαν όλοι όσο βρίσκονταν στο "Ελ Χόκλο" και σέ... άκτινα ενός χιλιομέτρου απ' αυτό, τώρα θα είναι υποχρεωμένος να σταθή με σεβασμό και υπακοή μπροστά σε κάποιον άλλον, που ακόμα δεν τον έχει δει, ούτε ξέρει ποιος είναι...

Αλλά ο Περρέθ είναι τύπος υπηρεσιακού ανθρώπου, που πρώτ' απ' όλα σέβεται τις διαταγές της Διοικήσεως.

Μπορεί ή καρδιά του να είναι βαριά πληγωμένη από την αντικατάστασή του στα καθήκοντα του διοικητού της αστυνομίας της "Αθιέντα ντέλ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Σόλ, δὲν σκέπτεται ὅμως νὰ ἐπαινεστατήσῃ, οὔτε νὰ αὐθαδιάσῃ, οὔτε νὰ δείξῃ ἀνυπακοή, οὔτε νὰ κόνη τὸν ἔξυπνο στὸν ξαφνικὸ προϊστάμενό του, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι παλιότερος στὴν περιοχὴ καὶ ξέρει ἀσφαλῶς, καλύτερα ὅλα τὰ μυστικά τῆς ζούγκλας καὶ τῶν ἰθαγενῶν Ἰνδιάνων...

«Ὁχι...»

Ὁ δύστυχος Περὲθ, μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς ἀλλὰ μὲ γενναιοφροσύνη, εἶναι ἀποφασισμένος νὰ πειθαρχήσῃ παραδειγματικὰ καὶ νὰ κόνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ διευκολύνη τὸν καινούργιο διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας, στὸ δύσκολο ἔργο ποὺ θὰ ἔχη νὰ φέρῃ σὲ πέρας...

Προχωρῶντας λοιπὸν αὐτὴ τὴ στιγμὴ πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητηρίου τοῦ «Ἐλ Χόκλιο, προσπαθεῖ νὰ βάλῃ μὲ τὸν μού του, πῶς θάναί πάνω καίτω ὁ «καινούργιος ἀστυνόμος» ποὺ ἔχει στείλει ἡ κεντρικὴ Διοίκησης. (*)

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι χαμπρὸς καὶ ψηλός, πραγματικὰ πελώριος, στὴ φαντασία του ζωγραφίζεται ἡ εἰκόνα ἑνὸς ὄντος πηραγματικὰ τρομεροῦ, ποὺ θὰ πρέπει νὰ μπορῇ καὶ νὰ εἶναι ἰκανός, νὰ καταφέρῃ περισσότερο πράγματα ἀπ' αὐτόν, μὲ τοὺς διαβολεμένους Ζορρό καὶ Ἐλ Ρέϋ...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ ἔχει φανταστὴ ὁ Περὲθ, πρέπει νὰ ἔχη μπῶι περίπου... δυόμι-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Ἡ ζούγκλα ἀνάστατη»

ση μέτρα, φάρδος ἀληθινοῦ βαιρειοῦ κι' ἓνα μπράτσο χοντρό, σὰν δέντρο ἑκατὸ χρόνων, ποὺ νὰ δίνῃ γροθιά σὲ βουβαίλι καὶ νὰ τὸ στέλνῃ στὸν ἄλλον κόσμο!

Τρέμοντας σχεδὸν ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἓναί τετοιο τρομακτικὸ ἄνθρωπο, μπαίνουνται στὸ «πρῶην γραφεῖο του», ὁ Περὲθ χτυπάει τὴν πόρτα καὶ περιμένει νὰ ἀκούσῃ μιὰ... βροντὴ, ποὺ θὰ τοῦ λῆ νὰ περάσῃ...

Ἡ φωνὴ ὡστόσο ποὺ ἀκούγεται μὰ προφέρῃ τὴ λέξι «ἐμπρός», εἶναι καθαρὴ καὶ δυνατὴ ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτα τὸ ξεχωριστὸ καὶ προπαντὸς δὲν μοιάζει καθόλου μὲ βροντὴ ἢ μὲ τίποτα παρόμοιο.

Ὁ Περὲθ παίρνει περισσότερο θάρρος καὶ ἀνοίγει.

Μπαίνει στὸ δωμάτιο αὐτὸ ποὺ μέχρι καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μπήκε ἦταν βασιλιάς καινοπικὸς ἐκεῖ μέσα καὶ ...γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ἐκπληξι...

Ἀπέναντί του, στέκεται καὶ τὸν κυττάζει ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δωματίου, ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ θὰ εἶναι τὸ λιγώτερο... μισὸς ἀπὸ τὸν Περὲθ!

Πραγματικὰ...

Ὁ καινούργιος ἀστυνόμος ὄχι μόνο δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ ὑπερφυσικὸ ὄν, μὰ εἶναι κάτι λιγώτερο ἀπὸ ἓνα κανονικὸς ἄντρας, ἀληθινὰ «μισὴ μερίδα» ὅπως θὰ μπορούσε νὰ πῆ κανεὶς.

Εἶναι ἓνας λεπτὸς ἀνθρωπάκος λίγο κοντήτερος σὲ ὕ-

φος από τον Περέθ και τρομακτικά αδύνατος, σαν τσίχλα!

Έχει μακριά και μυτερά στις άκρες μουστάκια, που ανεβαίνουν προς τα πάνω σαν τσιγκέλια.

Έχει πικινά, μαύρα και κατσαρά μαλλιά που πέφτουν στο σβέρκο του σαν να είναι γυναίκα κι' όχι άντρας.

Επί πλέον φοράει τη στολή του αστυνομίου, με χρυσά σειρήνια στους ώμους, πράγμα που δείχνει πως είναι δυο βαθμούς ανώτερος από τον Περέθ και επομένως αυτός ο τελευταίος του ωφείλει δυο φορές σεβασμό και ύπακοή!...

Ο χοντρο-αστυνομίος πάει να τρελλαθῆ από την έκπληξι που νοιώθει στη θέα του καινούργιου προϊσταμένου του.

Εκείνο όμως που δεν καταλαβαίνει εξετάζοντας το μπόϊ και την εμφάνισι του άλλου, από απόψεως επιβλητικότητας, το νοιώθει την πρώτη στιγμή που τα μάτια του συναντούν το βλέμμα του καινούργιου αστυνομίου του "Ελ Χόκλο και της "Αθιέντα ντέλ Σόλ.

Κι' αληθινά είναι σαν μάχη δῆ δυο ζωντανές φωτιές κι' όχι δυο ανθρώπινα μάτια ο καυμένος ο Περέθ!

Σε μιὰ στιγμή νοιώθει μιὰ αναιριχίλα να διαπερνάη ολόκληρο τὸ κορμί του.

Τὰ μάτια ἐκεῖνα εἶναι τόσο διαπεραστικὰ καὶ φωτεινά, σαν να ἔχουν ἀόρατες ἀ-

κτίνες που κυττάζουν κατ' εὐθείαν μέσα στο μυαλό του Περέθ και κλέβουν τις πιο απόκρυφες σκέψεις που ἔχει ἐκεῖ μέσα!

Ὁ καυμένος ο χοντρο - αστυνόμος κοκικινίζει ολόκληρος ἀπὸ τὴν ντροπή του, μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Τότε ὁ ἄλλος χαμογελάει ἀνεπαίσθητα.

Τὸ στόμα του κινιέται καὶ τὰ τσιγκελάκια που ἔχει γιὰ μουστάκια, χορεύουν παράξενα στις ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

Λέει:

— Εἶσαι ὁ Περέθ;

— Μά... μά... μάλιστα!, ψελλίζει ὁ πρῶην διοικητῆς τοῦ "Ελ Χόκλο κοιμπιάζοντας καὶ κρύος ἰδρώτας ἀρχίζει νὰ κατρακυλιάη ἀπὸ τὸ φαιδύ, καιμπυλωτὸ μέτωπό του.

Ὁ ἄλλος χαμογελάει ἀκόμα πιο πλοιστεία.

— Εἶμαι ὁ καινούργιος Διοικητῆς σου, Περέθ!, τοῦ δηλώνει ὕστερα μ' ἕναν τρόπο σαν νὰ τὸν εἰρωνεύεται ὀλοκάθαρα καὶ σαν μ' ἐκεῖνα μόνο τὰ δυὸ λόγια, νὰ θέλη νὰ τοῦ θυμίση ὅτι αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀνίκανος που ἔστειλαν ἐκεῖνον τὸν ἄλλον, τὸν πολὺ ἱκανώτερο γιὰ νὰ τὸν ἀναπληρώση καὶ γιὰ νὰ τὰ βάλῃ με ἄλους τοὺς κακούργους τῆς περιτοχῆς που ὁ Περέθ δὲν μπορεσε ποτὲ νὰ σταματήσῃ τὴ δράσι τους, ὅπως τοῦ Ζορρό, τοῦ "Ελ Ρέϋ κι' ἐκείνης τῆς τρομερῆς καὶ παράξενης γυναίκα, τῆς Νάγιας με τὸ Βέλο...

Ὁ Περὲθ καταλαβαίνει πολύ καλά τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ ἀνωτέρου του ἀλλὰ δὲν ἔχει πιὰ δικαίωμα νὰ θυμώσει, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε...

Ἰποχρεώνεται μόνο νὰ χτυπήσῃ τὰ τακούνια του ζωηρὰ καὶ νὰ καθήσῃ «ικλαρίνο».

Φέρνει μὲ δύναμι τὸ χέρι στὸ γείσο τοῦ πηληκίου του καὶ μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Στις διαταγές σας, σε-νιόρ!...

Ὁ ἄλλος χαμογελάει συνεχῶς.

Μοιάζει σὰν νὰ διασκεδά-ζῃ ἀφάνταστα μὲ τὴν ἱστορία τοῦ χοντροαστυνόμου ποῦ ἔ-

χει ἀπέναντί του καὶ νὰ μὴν θέλῃ νὰ χάσῃ γρήγορα αὐτὴ τὴν ἐξαιρετικὴ διασκέδασι.

Λέει πάλι:

— Μοῦ εἶπαν πῶς εἶσαι πειθαρχικὸς καὶ καλὸς συνεργάτης, Περὲθ! Ἐλπίζω νὰ τὰ πᾶμε καλά οἱ δύο μας! Τί λές;

Τὸ προστατευτικὸ ὄφρος τοῦ ἔχει πάρει ὁ προϊστάμε-νός του, κάνει τὸν χόντρο - Περὲθ νὰ κοκκινίσῃ ἀκόμα πε-ρισσότερο.

Πηγαίνει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του.

Παρακαλᾷ τὴν Παναγία ἀπὸ μέσα του νὰ τὸν βοηθή-σῃ νὰ κρατήσῃ τὴ στάσι ποῦ

— Αὐτὸ εἶναι τερατῶδες! Νὰ μὴ σκεφθῆς νὰ μάθῃς πῶς λένε τὸν Διοικητὴ σου!

— 'Εδώ, σ' αυτό τὸ μαύρο σημεῖο!...

πρέπει νὰ κρατάη ἕνας στρατιώτης μπροστὰ στοὺς ἀνωτέρους του.

Ἀποκρίνεται τσουρουφλισμένος, σὰν νεοσύλλεκτος φαντάρης μπροστὰ στὸν λοχαγὸ του:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, σεγιόρ!... Ἔχω μάθει νὰ κάνω πάντοτε ὅτι μὲ διατάζουν οἱ ἀνώτεροί μου!

Ὁ καινούργιος ἀστυνόμος φαίνεται ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὴ τὴ δήλωσι τοῦ Περέθ.

Τὰ τρομερὰ μάτια τοῦ ἀστράφτουν ἀπὸ ἄγρια ἱκανοποίησι καὶ κάθε ἴχνος εἰρωνίας φεύγει ἀπὸ τὸ ἀδύνατο, γωνιώδες πρόσωπό του.

— Μπράβο, Περέθ!, λέει

ἀγέρωχα. Ἄν ξέρης νὰ ὑπακούς στὶς διαταγές τῶν ἀνωτέρων σου χωρὶς ἀντιρρήσεις, δὲν χρειάζομαι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ σένα!... Ἐλεγα νὰ σέ... ἀντικαταστήσω ἀλλὰ βλέπω πὼς μπορῶ νὰ δοκιμάσω νὰ συνεργαστῶ μαζί σου γιὰ τὸ μέλλον!... Ἔχουμε πολλὴ καὶ δύσκολη δουλειὰ νὰ κάνουμε! Ἔχουμε νὰ παλέψουμε μὲ τρομεροὺς κακούργους, ποὺ πρέπει νὰ τοὺς ξεκαθαρίσωμε ὅμως στὰ γρήγορα καὶ ὄχι νὰ περάσουν ἄλλα πόσα χρόνια, κυνηγώντας τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ τὸν Ἐλ Ρέϋ!... Κατάλαιβες, Περέθ;

— Κατάλαβα, σεγιόρ!, μουγγρίζει σὰν συναχωμένη

φάλαϊνα ὁ χοντρο - αστυνόμος.

— Αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ ιδιαίτερα!... Ἡ κεντρικὴ Διοίκησι μ' ἔστειλε ἐδῶ πέρα, ἐπειδὴ ἓνας κοινὸς αστυνομικὸς σὰν κι' ἐσένα, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μὲ τέτοιους κακούργους σὰν αὐτοὺς ποὺ σοῦ ἀνάφερα καὶ ἔτσι ὁ κόσμος κοροϊδεύει τὴν αστυνομία καὶ χάνει τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ Σῶμα καὶ στὴν ἀσφάλεια ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ... Ὅταν φύγουν αὐτὰ τὰ τρία κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴ μέση, τότε δὲν ἀποκλείεται νὰ ξαναμείνῃς ἐδῶ πέρα στὸ "Ἐλ Χόκλο ὡς διευθυντὴς, μιὰ ποὺ δὲν θάχῃς νὰ κάνῃς πιά παρὰ μὲ τοὺς ...μιεθυσμένους καὶ μ' αὐτοὺς ποὺ θὰ τσακῶνονται στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Ἀθιέντας ντὲλ Σόλ! Μ' αὐτοὺς ἐλπίζω ὅτι θὰ μπορῆς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα, χωρὶς νὰ ἔχῃς ἀνάγκη ἀπὸ τὴν βοήθειά μου!

Ὁ ἀτυχὴς ὁ Περὲθ τ' ἀκούει ὅλ' αὐτὰ καὶ παρακαλᾷ ἀπὸ μέσα του ν' ἀνοιξῇ ἡ γῆ νὰ τὸν καταπιῇ μιὰ γιὰ πάντα ἀλλὰ τὸ ἔδαφος παραμένει στερεώτατο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, μ' ὄλο του τὸ τρομερὸ βάρος.

Τὸ κάτω χεῖλος ἀρχίζει νὰ τρέμῃ μαζὶ μὲ τὸ σαγόνι του ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ἡ καρδιά του ἔχει πιᾶσει νὰ χτυπάῃ μὲ τέτοια ταχύτητα, ποὺ κινδυνεύει ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ σπάσῃ.

Τὸ ὅτι ὁ Περὲθ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ πῆ οὔτε μιὰ κουβέντα γιὰ νὰ ἀπαντήσῃ στὰ προσβλητικὰ λόγια τοῦ ἀνωτέρου του, αὐτὸ εἶναι ποὺ τὸν κάνει νὰ σκυλιάζῃ κυριολεκτικὰ καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ πᾶρῃ οὔτε ἀνάσα.

Κι' ὅσο γιὰ τὸν καινούργιο αστυνόμο, αὐτὸς ἔχει ἀρχίσει πάλι μὰ γλεντάῃ μὲ τὸν ὑφιστάμενό του, βλέποντας τὸν θυμὸ ποὺ βράζει μέσα του καὶ ποὺ ὁ Περὲθ δὲν καταφέρνει νὰ τὸν κρύψῃ μ' ὅλες του τὶς προσπάθειες.

Τοῦ ξαναλέει:

— Νὰ πᾶς τώρα νὰ ἐπιθεωρήσῃς ὅλους τοὺς αστυφυλάκες ἂν εἶναι στὶς ὑπηρεσίες τους καὶ στὶς σκιοπιές τους ὅπως πρέπει καὶ νὰ ἔρθῃς μετὰ νὰ μοῦ ἀναφέρῃς!...

— Μά... μάλιστα, σενιόρ...

— Ὑστερα θέλω νὰ μοῦ κάνῃς ἀναφορὲς γιὰ ἓναν - ἓναν ξεχωριστὰ, ἂν εἶναι εὐσυνείδητοι στὴ δουλειά τους καὶ τί ικανότητες ἔχε ὁ καθένας τους προκειμένου νὰ συγκροτήσωμε ἀποστολὴ γιὰ τὰ ἐνδότερα τῆς ζούγκλαις, νὰ συλλάβουμε τὸν Ζορρό, τὸν "Ἐλ Ρέϋ καὶ τὴ Νάγια...

— Μάλιστα, σενιόρ...

Ὁ Περὲθ κινδυνεύει νὰ σωριαστῇ κάτω.

Λίγο ἀκόμα νὰ κρατήσουν οἱ διαταγὰς τοῦ ἀνωτέρου του στὸ κοροϊδευτικὸ καὶ ὑπεροπτικὸ αὐτὸ ὕφος, κινδυνεύει χωρὶς ὑπερβολή, νὰ πάθῃ συγκοπὴ καρδίας.

Κάνει ὑπομονὴ ἀκόμα μὲ τὰ δόντια.

Ἄλλὰ καὶ ὁ προϊστάμενός του γλεντάει ὅσο μπορεῖ περισσότερο, χωρὶς νὰ τοῦ καίγεται: καρφάκι γιὰ τὰ βασιανιστήρια πού περνάει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ χοντρο - Περὲθ.

Στὰ μάτια του λάμπει ὁ σαδισμὸς καὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του κρύβει μιὰ τρομακτικὴ κακία, πού τὸν κάνει ἀπίστευτα ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο γιὰ ὅλους τοὺς ἐχθρούς τους.

Ὁ Περὲθ κουνάει πρῶτα τὴ θεώρατη κοιλιὰ του, γιὰ νὰ γυρίση καὶ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου πού ἄλλοτε ἦταν δικό του καὶ τώρα ἀνήκει σ' ἕναν ἄλλον.

Ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ καινούργιου ἀστυνόμου τὸν ἀναγκάζει νὰ μείνη πάλι μαριμαρωμένος στὴ θέσι του:

— Ποῦ πηγαίνεις, Περὲθ;

— Νὰ ἐκτελέσω τὶς διαταγές σας, σενιόρ!

— Δὲν θὰ φεύγης ποτὲ ἔτσι ἀπὸ μπροστά μου, Περὲθ! Θὰ ζητᾶς τὴν ἄδεια γιὰ νὰ φύγης ἢ θὰ περιμένῃς νὰ σοῦ πῶ ἐγώ, ὅτι πρέπει νὰ μὴ μείνης ἄλλο στὸ γραφεῖο μου!

Ὁ χοντρο-ἀστυνόμος σφίγγει τὶς γροθιὲς μανιασμένα.

Δὲν μιλάει ὅμως.

Ἐνῶ θὰ εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ πιᾶση ἐκεῖνον τὸν ἀνθρωπάκο ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ νὰ τὸν πνίξη, ὡστόσο σκύβει τὸ κεφάλι καὶ μουρμουρίζει μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούγεται:

— Μάλιστα, σενιόρ...

Ἐκεῖνος χαμογελάει θρι-

σιμδευτικὰ καὶ προχωρεῖ ὡς τὸ μέρος πού στέκεται ὁ Περὲθ, σὰν νὰ τὸν προκαλῆ ἀκόμα περισσότερο.

— Λὲς κάθε φορὰ «σενιόρ»... καὶ σταματᾶς!, τοῦ λέει μὲ ὕφος τρομερὰ δυσαιρεστημένο. Ἔχει γούστο νὰ μοῦ πῆς ὅτι μπήκες στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ σου, χωρὶς προηγουμένως νὰ φροντίσης νὰ μάθης οὔτε τὸ ὄνομά μου!...

Ὁ φουκαρὰς ὁ Περὲθ πάει νὰ τρελλαθῆ.

Ψελλίζει καταϊδρωμένος:

— Δέν... δέν τὸ συλλογίστηκα καθόλου, σενιόρ Διοικητά!

Τὰ μάτια τοῦ ἄλλου ἀστράφτουν ἀπὸ προσποιητὸ θυμὸ, πού ὅμως ὁ δύστηχος Περὲθ δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ πῶς δὲν εἶναι ἕκατὸ τὰ ἕκατὸ ἀληθινός.

Τὰ χέρια του σφίγγονται σὲ γροθιές.

— Αὐτὸ εἶναι τερατῶδες!, οὐρλιάζει μὲ τὶς φλέβες τοῦ λαιμοῦ του πεταγμένες ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς φωνῆς. Νὰ μὴν σκεφθῆς νὰ μάθης πῶς λένε τὸν διοικητὴ σου! Φαίνεται πῶς ὁ πολὺς καιρὸς πού ἔμεινες σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὡς διευθυντής, σ' ἔκανε νὰ ξεχάσης, πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι ἀπέναντι στοὺς ἀνωτέρους σου, Περὲθ! Θὰ σὲ κάνω ὅμως ἐγὼ νὰ τὸ θυμηθῆς γρήγορα, ἔννοια σου!... Γιὰ δέκα μέρες θὰ μείνης σὲ περιορισμὸ στὸ κτίριο τοῦ Διοικητηρίου καὶ δὲν θὰ βγῆς καθόλου σιτὴν Ἀθιέντα ντέλ Σὸλ καὶ ἡ ποιὴ

αυτή θα γραφή και στο μη-
πρώο σου!...

Ο Περέθ κλείνει τὰ μάτια
του.

Από μέσα του παρακα-
λάει με ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυ-
χῆς του:

«Μαντόνα μίαι... Δώσε μου
δύναμι νὰ μὴν τὸν ἀρπάξω
στὰ χέρια μου!... Φώτισέ με
νὰ συγκρατηθῶ λίγο ἀκόμα,
ὥσπου νὰ μοῦ πῆ νὰ βγῶ ἀπ'
αὐτὸ τὸ δωμάτιο!... Ἄν ἀ-
πλώσω τὸ χέρι μου... πάει!...
Δὲν τὸν γλυτώνει πιά τίποτα
σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ θὰ τε-
λειώσω στὴν κρεμάλα τὴ ζωὴ
μου!... Δὲν παρακαιλάω γιὰ
τὸν ἑαυτό μου ἀλλὰ γιὰ τὴν
δυστυχησμένη μου κορούλα

τὴ Ροζίτα, ποὺ θὰ πεθάνη κι'
ἐκείνη μετὰ ἀπὸ τὴ στενοχώ-
ρια τῆς!...»

Ο καινούργιος ἀστυνόμος
βλέποντας τὸν Περέθ νὰ τὸν
κιττάζῃ με ὕφος ἀποχαυνω-
μένο καὶ ἀπάμακρο, σὰν τοῦ
πρελλοῦ, καίταλαβαίνει ὅτι
ἀρκετὰ τοῦ «ἐπεβλήθη» γιὰ
πρῶτη φορά ποὺ τὸν εἶδε.

Λέει με κάπως μαιλακώτε-
ρο τόνο:

— Λοιπὸν τὸνομά μου εἶ-
ναι, σενιὰρ Ἐσταμπὰν ντὶ
Λόρκα ὁ Μιράντα Γκονζά-
λες! Πρόσεξε μὴν τὸ ξεχά-
σης πάλι, Περέθ καὶ δὲν τὸ
ξέρεις τὴν ἄλλη φορά ποὺ
θὰ μπῆς στὸ γραφεῖο μου!...

— Θά... φροντίσω νὰ τὸ θυ

Εἶναι θαῦμα πῶς ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια του...

— Στὸ πουέμπλο μας, ἦρθε καινούργιος ἀστυνόμος πατρόν!

μάμαι σενιόρ... σενιόρ... ψελ-
λίζει ὁ φουκαρὰς ὁ χοντρο-
Περὲθ καὶ μὴν μπορῶντας ν'
ἀντέξει περισσότερο ἀρπάζει
τὴν πόρτα πού βρίσκεται
πλάϊ του, τὴν ἀνοίγει καὶ πε-
τιέται ἔξω ἀναψοκοκκινισμέ-
νος, ἐνῶ ὁ καινούργιος ἀστυνό-
μος μένοντας μόνος του μέ-
σα στὸ γραφεῖο, σκάει στὰ
γέλια μὴν μπορῶντας νὰ κρα-
τηθῆ περισσότερο.

Γιὰ λίγο ὅμως μόνο κρα-
τοῦν τὰ γέλια του.

Ἐπειτα τὰ μάτια του ἀ-
στράφτουν πρὸς ἄγρια καὶ πρὸς
σατανικά ἀπὸ κάθε ἄλλη φο-
ρὰ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέ-
ρος ἑνὸς μεγάλου, ἀνάγλυφου

χάρτη τῆς περιοχῆς τῆς Ἄ-
θιέντα ντέλ Σὸλ καὶ τῆς ζούγ-
κλας πού ἀπλώνεται ἀπὸ κεῖ
καὶ πέρα, ὡς τὸν ἀτέλειωτο
Ἄμμαζόνιο...

Βάζει τὸ δάχτυλό του πά-
νω σ' ἓνα σημεῖο τοῦ χάρτη
ἐκεῖνου καὶ τὸ προχωρεῖ πρὸς
μιὰ κατεύθυνσι πρὸς τὰ βο-
ρειοδυτικά, ὥσπου τὸ σπαιμα
τάει σὲ κάποιο ἄλλο σημεῖο.

— Ἐδῶ!, ψιθυρίζει μέσ'
ἀπ' τὰ δόντια του. Σ' αὐτὸ
τὸ μαῦρο σημεῖο πού σημαί-
νει «ἀνεξερεύνητη ζούγκλα».
Δὲν μπορεῖ νὰ κρύβεται που-
θενὰ ἄλλου!... Αὐτὸς ὁ ἠλί-
θιος ὁ Περὲθ θὰ μὲ βοηθήση
πολύ...

ΥΠΟΨΙΕΣ...

ΜΕΣΑ σέ κάποιο μυστικό δωμάτιο του κτήματος των Ντελάρο, βρίσκεται ο σημερινός ιδιοκτήτης του, Δόν Πάμπλο Ντελάρο, μαζί με τον δίδυμο αδερφό του τον "Ελ Ρέϋ, τον λευκό κύριο της ζούγκλας του "Ανω "Αμαζονίου.

Ο Δόν Πάμπλο που είναι ένα και το αυτό πρόσωπο με τον θρυλικό μαισκοφόρο "Εκδικητή, τον Ζορρό της Ζούγκλας, βρίσκεται σέ φοβερά χάλια ακόμα...

Οί πληγές του που θα είχαν σίγουρα οδηγήσει στον τάφο όποιοιδήποτε άλλον άνθρωπο στη θέση του, εκτός από τον "Ελ Ρέϋ φυσικά, που θα μπορούσε ν' αντέξει άλλο τόσο όσο κι' αυτός στα φοβερά αυτά τραύματα, τον έχουν κάνει πραγματικό κουρέλι και σκιά του παλιού εαυτού του, του άκατανίκητου Τιμιωρού με τη μάσκα...

Είναι θαύμα πώς έχει δύναμη κι' ανοιγοκλείνει τα μάτια του.

Είναι θαύμα πώς καταφέρνει και κινεί τα χείλια του για νά μιλάη στον αδερφό του που βρίσκεται στο προσκέφαλό του και στον πιστό κι' άφωτισμένο γερο - ύπηρέτη του τον Φερνάντο, που πηγαινοέρχεται μέσα στο κρυφό δωμάτιο, κουβαλώντας όλα εκείνα που τον διατάζει ο "Ελ Ρέϋ και που είναι άπαραίτητα για νά ξαναβρή γρή

γορα τις δυνάμεις του ο άγαπημένος του κύριος...

Ωστόσο και έτσι που είναι αυτή τη στιγμή ο Δόν Πάμπλο, βρίσκεται σέ άπειρωσ πιό καλή κατάσταση απ' ό,τι ήταν όταν έφτασε εκεί μέσα πάνω στα στιβαρά μπράτσα του αδερφού του και τον ξάπλωσαν πάνω στο κρεβάτι που είναι ακόμα.

Εκείνη την ώρα δέν είχε σχεδόν την αίσθησι της πραγματικότητας.

Ζούσε σαν σ' ένα όνειρο ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο...

Έχουν περάσει όμως παραπάνω από είκοσι τέσσερις ώρες από τότε...

Ο "Ελ Ρέϋ για άλλη μιá φορά έφυγε και γύρισε στη ζούγκλα σ' αυτό το διάστημα και για άλλη μιá φορά ξαναγύρισε στο κτήμα του Δόν Ντελάρο, ντυμένος πάντοτε με την άμφίεσι του Ζορρό της Ζούγκλας και φραντίζοντας νά τον δούν οί χωρικοί της περιοχής γά νά φτάση στ' αυτιά του Περέθ, νά τά χάσει ακόμα πιό πολύ απ' ό,τι ήδη τά έχει χαμένα.

Ο λόγος που έκανε αυτή τη βόλτα ο "Ελ Ρέϋ, δέν ήταν τόσο νά έξαπατηθή ο κακομοίρης ο χοντρο - άστυνόμος Μάριο Περέθ, που κοιτεύει νά τρελλαθή κυριολεκτικά με την περίπτωσι του Ζορρό της Ζούγκλας, ιδιαίτερα μάλιστα μετά από το τελευταίο παιχνίδι που του έπαιξε ο "Ελ Ρέϋ, παρουσιαζόμενος στη θέση του Δόν Πάμπλο μέσα

στο κτήμα αὐτοῦ τοῦ τελευταίου καὶ συζητῶντας μετὰ τοὺς ἐργάτες του...

Ἀπλῶς πῆγε ὡς τὴν περιοχὴ ποὺ φυτρῶνει ἐκεῖνο τὸ θαυματουργὸ βοτάνι γιὰ τὶς πληγὲς καὶ τὸ χόρτο αὐτὸ εἶναι ποὺ ἔχει κάνει ἀληθινὰ τὸ θαῦμα του κι' ἔχει ξαναφέρει στὸν κόσμον τὸν Δὸν Πάμπλο, ἐκεῖ ποὺ θάταν πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ τὰ κατὰφερνε νὰ μικρῆσιν τὸν θάναστο στὶς ἐπόμενες ὥρες...

Μαζὶ μετὰ τὸ βοτάνι βέβαια, ἔχουν θαυματουργήσει αὐτὴ τὴ φορά καὶ τὰ δυναμωτικὰ ζουμιά καὶ τὰ μπιφτέκια ποὺ πᾶει καὶ φέρνει συνεχῶς ὁ γέρο - Φερνάντο, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Δὸν Πάμπλο...

Ἔτσι αὐτὸς ὁ τελευταῖος νοιώθει τὴν ζωὴ νὰ ξαναγυρίζη στὸ σιῆθος του μετὰ τριμερὴ γρηγοράδα καὶ κάθε στιγμή ποὺ περνᾶει καταλαβαίνει νὰ δυναμῶνῃ περισσότερο...

Ὡστόσο ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀκόμα τόσο ἀδύνατος, ποὺ δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, πρὶν περάσουν ἀκόμα τὸ λιγώτερο δυὸ ἡμέρες.

Ἄν βέβαια δὲν ὑπῆρχαν ὅλ' αὐτὰ τὰ φάρμακα καὶ οἱ φροντίδες, θὰ χρειαζόταν νὰ καθῆσιν περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ὥσπου νὰ συνέλθῃ ὅσο προβλέπεται νὰ συνέλθῃ τώρα μετὰ δυὸ μόνο εἰκοσιτετράωρα...

Ὁ Δὸν Πάμπλο ἔχει καταλάβει ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά

καμὲς λόγος ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὴ ζωὴ του.

Τὸ ἐνδιαφέρον του λοιπὸν ὅλο ἔχει στραφῆ τώρα στὸν δίδυμο ἀδερφό του, ποὺ τὸν βλέπει πολὺ ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικό, σὰν νὰ διάζεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ πατρικὸ τους σπίτι καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτέ...

Καὶ πραγματικὰ αὐτὸ ἀκριβῶς περνᾶει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ λευκοῦ γίγαινα καὶ ὁ λόγος ποὺ εἶναι ἀνήσυχος, εἶναι γιὰτὶ φοβάται μήπως ἂν θὰ μείνῃ περισσότερο, δὲν ἔχει ὕστερα τὴ δύσασιν νὰ φύγῃ μακριὰ καὶ γιὰ πάντα ὅπως θέλει...

Οἱ περιποιήσεις καὶ ἡ ἀπέραντη ἀγάπη ποὺ τοῦ δείχνει ὁ γέρο - Φερνάντο, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ λάμπει στὸ βλέμμα τοῦ ἀδερφοῦ του κάθε φορά ποὺ τὸν κυττάζει στὰ μάτια, ἔχουν ἀρχίσει νὰ τὸν κάνουν νὰ νοιώθῃ παρὰ τὴν ἰρίνη συγκινησεως, πρωτόγνωρα γι' αὐτὸν τὸν γιγαντόσωμο ἀγριάνθρωπο τῶν παρθένων δασῶν...

Κι' ὁ Δὸν Πάμπλο πάλι μετὰ τὴ σειρά του, θέλει νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῆ πῶς δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ νὰ σκέπτεται τὴ φυγὴ ἀλλὰ ψάχνει ἄδικα νὰ βρῆ μιὰ καλὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀνοίξῃ αὐτὴ τὴ συζήτησι...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ δὲν πηγαίνει κοντὰ του, παρὰ μόνον γιὰ νὰ παρακαλουθῆσιν τὴν πορεία τῆς ἀνάρρωσής του, σὰν νὰ εἶναι γιὰτὸς...

“Υστερα άμέσως ξαναφεύγει και πηγαίνει και στριφογυρίζει σαν λιοντάρι στο κλουβί, μέσα στον σκοτεινό υπόγειο διάδρομο, που οδηγεί από το κτήμα των Ντελόρο, στη φοβερή και τρομερή Κάζα ντές Όμπρες, το στοιχειωμένο σπίτι που κανείς δεν τολμάει να το πλησιάσει τη νύχτα και που —κατά διαβολεμένη είρωνία της τύχης— το κατοικεί ο πιο φοβητσιάρης άνθρωπος που γεννήθηκε ποτέ πάνω στον πλανήτη, μας, ο θρυλικός Πάντσο Γίγαντας...

Ωστόσο ώρισμένες ώρες που του έχει πη ό γερο - ύπη

ρέπης των Ντελόρο, ό Φερνάντο, είναι υποχρεωμένος να βρίσκεται στο κτήμα, μεταμφιεσμένος σε Δόν Πάμπλο, δηλαδή φορώντας άπλωσ τάρουχα του δίδυμου άδερφού του και έχοντας βαιμμένα τάρμαλλιά του μαύρα...

Πρέπει οί άνθρωποι του κτήματος να βλέπουν τον άφεντικό τους στα μέρη και στις ώρες που έχουν μάθει να τον βλέπουν πάντοτε.

Και είναι ακριβώς μιάρ άπ’ αυτές τις στιγμές και τώρα, που έρχεται ένας σκονισμένος καθαλλάρης από την κεντρική πύλη του πλούσιου ράντσου των Ντελόρο.

— “Άλλο και τούτο πάλι!

Τρομερά τζάγκουαρ πηδούν πάνω στον διαφανή πύργο του...

Πηδάει στο λεπτό από τη σέλλα του αλόγου του στη γη και βλέποντας τον Δόν Πάμπλο — ή τουλάχιστον τον υποτιθέμενο Δόν Πάμπλο σ' ένα μέρος μαζί με μερικούς εργάτες, τρέχει προς το μέρος του.

— Κάτι κακό θα συμβαίνει, πατρόν!, λέει λαχανιασμένος.

Ο Έλ Ρέϋ τον κυττάζει ανήσυχος και μαζί παραξενεμένος.

Δεν μοιάζει φοβισμένος αυτός ο άνθρωπος που προφητεύει κακά γεγονότα. Περισσότερο φαίνεται σαν άνθρωπος που κουβαλάει ένα

μέρο που θα πρέπει να είναι ένδιαφέρον και θέλει απλώς να προξενήσει κατ'άπληξι σ' εκείνους που θα το ακούσουν, για να ανταμοιφθῆ ἔτσι που τὸ ἔμαθε πρώτος.

— Τί σέ κάνει νὰ πιστεύεις πὼς θὰ συμβῆ κάτι κακό; τοῦ λέει κυττώντας τον στὰ μάτια.

— Στὸ πουέμπλο μας ἦρθε καινούργιος ἀστυνόμος, πατρόν!, φωνάζει ὁ ἀγγελιοφόρος και κυττάζει θριαμβευτικὰ γύρω του τοὺς ἀγρότες που τὸν παρακαλοῦν πραγματικὰ μὲ γουρλωμένα μάτια. Ὁ σεγιὰρ Μάριο Περέθ, μπήκε κάτω ἀπὸ τὶς διαταγές

αυτοῦ τοῦ καινούργιου ἀστυνόμου καὶ εἶναι πῦρ καὶ μανία γι' αὐτό! Νὰ τὸν ἀγγίξης μόνο, εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐκτραπή σὲ χίλια κοιμιᾶτσια!

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ μ' ὄλο που καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ τὸ νέο εἶναι ἰστ' ἀλήθεια κάπως σοβαρό, ὡστόσο δὲν καταφέρνει νὰ μὴν χαιμογελάσῃ ἀνάλαφρα κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του, ὅταν συλλογίζεται τὸν τρομερὸ θυμὸ τοῦ χοντρὸ-Περὲθ ποὺ βρέθηκε ξαίφνικὰ ἀπὸ ἀφεντικὸ— ὑφισπόμενος.

Ὁ ἀγγελιαφόρος παίρνει φόρα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ πρώτου νέου ποὺ ἔχει φέρει.

Ἀποφασίζει νὰ μπη γρήγορα καὶ στὸ δεύτερο.

Λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ τὴ συγκίνηση:

— Ὁ νέος ἀστυνόμος φαίνεται πὼς ἔχει μυστικὲς διαπαιγές καὶ σχέδια ὠρισμένα ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ! Μόλις ἦρθε ἀρχίσαν ἀμέσως οἱ ἐπιχειρήσεις!

— Ἐπιχειρήσεις;

Ὁ ψεύτο - Δὸν Πάμπλο δὲν μπορεῖ νὰ μὴν κἀνῃ, ἀπορημένος πραγματικὰ, αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

Ὁ ἀγγελιαφόρος ἄλλο ποὺ δὲν θέλει ν' ἀρχίσῃ νὰ λέῃ ὅλα ὅσα ξέρει πραγματικὰ καὶ ... ξεκιμᾶει μὲ φόρα:

— Ὅλη ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τοῦ "Ἐλ Χόκλο ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, πιατρόν. Μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν καινούργιο ἀστυνόμο, ὑπαρχηγὸ τὸν Περὲθ καὶ ὄλους τοὺς ὑπόλοιπους ποὺ διαθέτει τὸ πουέμπλο μας, ξεκίνησαν καὶ μπη-

καν σιτὴ ζούγκλα ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ τοῦ "Ἐλ Χόκλο... Καμεὶς δὲν ξέρει ποὺ πηγαίνουν... δὲν εἶπαν λέξι σὲ κανέναν γιὰ τὴν παρὰξενη αὐτὴ ἀποστολὴ τους... Μόνο κάποιος ἀστυφύλακας ποὺ τὸν ρώτησαν στὸ χωριό, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν ταβέρνα γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σταθμὸ — γιὰτὶ ἔμειναν τρεῖς ὄλοι κι' ὄλοι γιὰ νὰ φρουροῦν τὸ Διοικητήριον — εἶπε ὅτι πρόκειται γιὰ «μυστικὴ ἀποστολὴ» καὶ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ πῆ οὔτε μιὰ λέξι σὲ κανέναν, γιὰτὶ ἀλλοιῶττα θὰ θεωρηθῆ ὡς προδοσία καὶ ὁ καινούργιος ἀστυνόμος θὰ τὸν κρεμάσῃ!...

Ὅλα αὐτὰ τὰ τρομερὰ νέα τὰ ἔχει πῆ σχεδὸν μὲ μιὰ ἀναπνοὴ ὁ ἀναπάντεχος ἀγγελιαφόρος ποὺ βρέθηκε στὸ κτήμα τῶν Ντελόρο.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ποὺ ἔχει κἀνει στ' ἀλήθεια τόση μεγάλη ἐντύπωση τὸ νέο του, δὲν περιγράφεται.

Ὁ "Ἐλ Ρέϋ ἔχει ἀκούσει τὴ διήγησί του μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ φαίνεται νὰ σκέπτεται σοβαρά...

Ὁ ἀγγελιαφόρος ἀρχίζει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ νὰ δίνει καὶ τίς ὑπόλοιπες πληροφορίες ποὺ ξέρει στοὺς ἐργάτες ποὺ τὸν ρωτοῦν καὶ νὰ προσθέτῃ καὶ λεπτομέρειες βγαλμένες ἀπὸ τὸ μυαλό του, γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ διήγησί του ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἐνδιαφέρουσα.

Ὁ γιγαντώσιμος βασιλιάς τῆς Ζούγκλας δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι ν' ἀκούσῃ περισσότε-

ρα πράγματα.

Ἀφήνει τοὺς ἀγρότες νὰ κουβεντιάξουν περίεργοι μὲ τὸν ἀγγελιαφόρο καὶ ὁ ἴδιος γυρίζει στὸ σπίτι καὶ μπαίνουν τὰς ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, προχωρεῖ καὶ φθάνει τελικὰ στὸ μυστικὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται ὁ ἀδελφός του, πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ ξέρει πὼς τὸν Δὸν Πάμπλο — ποὺ δὲν εἶναι καίλλος ἀπὸ τὸν θρυλικὸ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας — τὸν ἐνδιαφέρουν ἀφάνταστα ὅλες οἱ κινήσεις τῆς ἀστynomίας τοῦ τόπου.

Τὸν ἐνδιαφέρουν γιατί ὑπάρχουν καιοῦργοι ποὺ ἡ ἀστynomία καὶ ὁ Περὲθ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ σταματήσουν τὴν δράσι τους καὶ ὥσπου νὰ καταφέρουν ἐκεῖνοι νὰ σταθοῦν ἐμπόδιο στοὺς παλιανθρώπους αὐτοὺς, τὴν πληρώνουν στὸ μεταξὺ οἱ ἀθῶοι καὶ φτωχοὶ ἀγρότες, ποὺ ὑφίστανται ἐπιδρομὲς καὶ λεηλασίες τρομερές...

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας κάνει τὴν ἐμφάνισί του γιὰ νὰ τιμωρήσῃ μόνος του τοὺς ἀπαίσιοις ληστές, ποὺ προσπαθοῦν νὰ πλουτίσουν μὲ τὴν δυστυχία τῶν κατατρεγμένων ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς...

Ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο μπαίνει στὸν μυστικὸ ὑπόγειο διάδρομο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν Κάζα Μπὲς Ὁμπρες καὶ ἀπὸ κεῖ μὲ τὸ ὑπέροχο ἀθόρυβο ἐλικόπτερό του τὸ Μαῦρο Πουλί, βγαίνει στὴν ἀτελείωτη ζούγκλα γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ

τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους καὶ γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ προϊόν τῆς ληστείας τοὺς στοὺς δικαίους του.

Αὐτὰ ὅλα ὀδηγοῦν τώρα τὸν Ἐλ Ρέϋ κοιτᾶ στὸν δίδυμο ἀδελφό του.

Μ' ὅλο παῦ ὁ ἴδιος δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Δὸν Πάμπλο γιὰ νὰ φύγῃ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημα τῆς Ἀθιένια Ντέλ Σὸλ, ὡστόσο καιταλαβαίνει ἅτι οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ κατατρεγμένοι τοῦ τόπου, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χάσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους στὸν Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, γιατί τότε θὰ χάσουν καὶ τὴν τελευταία ἐλπίδα ποὺ τοὺς ἀπομένει, ἔτσι ὅπως ζοῦν ἀπομακρυσμένοι ἀπὸ τὸν πολιτισμένο κόσμον, στὶς ἄγριες διαθέσεις τῶν ληστῶν ποὺ παρουσιάζονται κίθε τόσο.

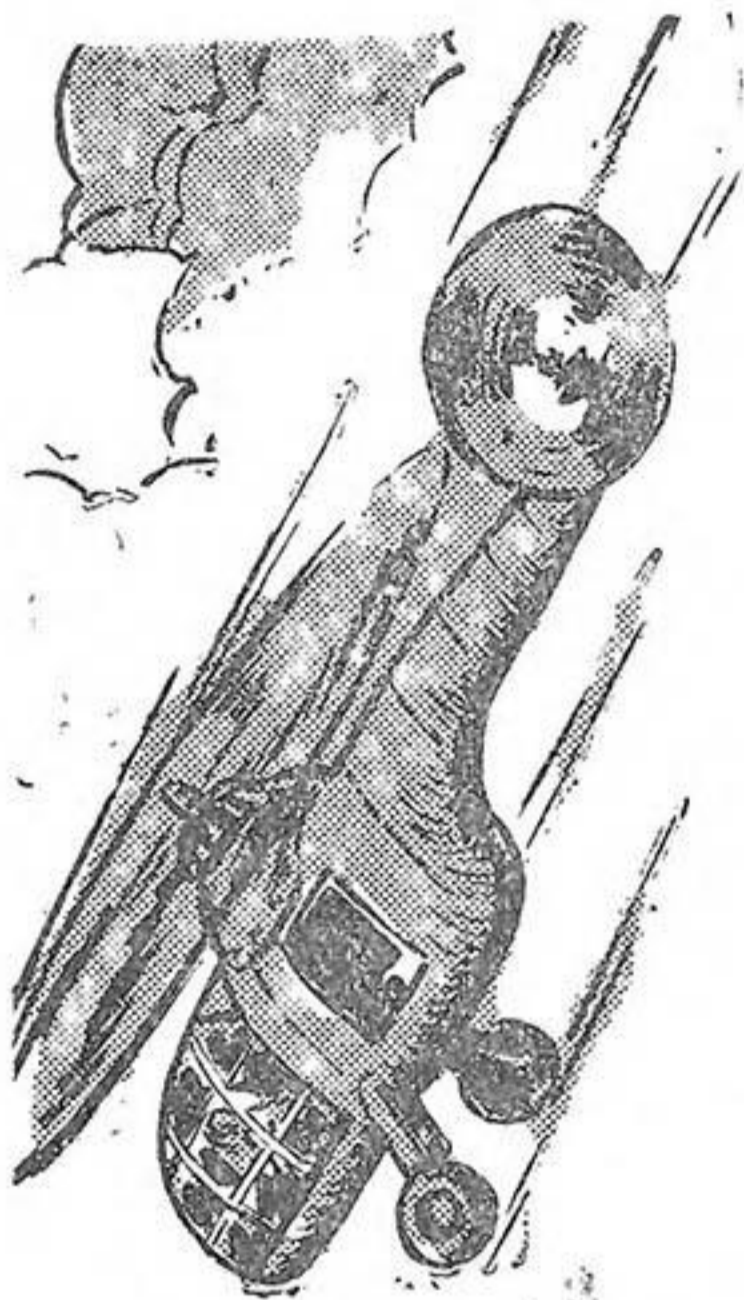
Ἄν λοιπὸν τώρα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ποὺ ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας πρέπει νὰ κάνει τὴν ἐμφάνισί του, πρέπει ὁ κατάκιος στὸ κρεβάτι τοῦ Δὸν Πάμπλο νὰ τὸ μάθῃ καὶ νὰ πάρῃ τὶς ἀποφάσεις του...

Ὅταν ἀκούῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δίδυμου ἀδελφοῦ του τὰ νέα, κουνάει σκεπτικὸς τὸ κεφάλι του.

Σκέπτεται χωρὶς νὰ μιλάῃ. Μιὰ ζάρα σχηματίζεται στὸ μέτωπό του...

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτα, λέει στὸ τέλος. Τὸ μόνο γιὰ τὸ ὁποῖο στενοχωριέμαι εἶναι ὁ καημένος ὁ Περὲθ. Αἰσθάνομαι κίπως ἐνοχος ποὺ ἔφθασε αὐτὸς ὁ καινούργιος

Τὸ Μαύρο Πουλί ἀρχίζει νὰ χά-
νη ὕψος...

ἀστυνόμος στὴν Ἀθιέντα ντὲλ Σόλ... Ἄν δὲν ἤμουν ἐγὼ ἡ κεντρικὴ Διοίκησης τῆς Ἀστυνομίας, δὲν θὰ σκεφτόταν πο-
τὲ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πα-
λιὸ ἀστυνόμο μας... Μὰ ὅλοι
ρίχνουν στὴν ἀνικαιότητα τοῦ
Περὲθ τὸ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ
συλλάβῃ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγ-
κλας. Ἀσφαλῶς θὰ πιστεύουν
ὅτι ὁ καινούργιος ποὺ ἔστει-
λαν τώρα θὰ φανῆ πολὺ ἰκα-
νότερος ἀπὸ τὸν καιρομύρη
χοντρο - ἀστυνόμο μας!...

Ὁ Ἐλ Ρέϋ χαμογελάει.

— Θὰ καταλάβουν ὅμως
γρήγορα τὴν κουταιμάρα τους.
λέει με βεβαιότητα. Ὁ Ζορρό
τῆς Ζούγκλας δὲν πιάνεται ἀ-
πὸ καινένας ἀστυνόμο!... Ὁ
Ζορρό εἶναι ἓνα Πνεῦμα καὶ
ὄχι ἄνθρωπος! Εἶναι τὸ Πνεῦ-
μα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ
Δικαίου!... ἔχει ὅλους τοὺς
φτωχοὺς ἀνθρώπους τῆς περιο-
χῆς μετὰ τὸ μέρος του, ἔτοιμους
νὰ τὸν εἰδοποιήσουν τὴν κάθε
στιγμὴ, γιὰ τὸν κάθε κίνδυνο
ποὺ διατρέχει...

Ὁ Δὸν Πάμπλο συγκινημέ-
νος γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ ἔχει γι'
αὐτὸν ὁ δίδυμος ἀδελφός του
καὶ μὴ θέλοντας νὰ συνεχίσῃ
νὰ τοῦ λὲη τέτοια κολακευτι-
κὰ λόγια, μπουρμουρίζει ἀνά-
μεσα στὰ δόντια του:

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλά-
βω ποῦ μπορεῖ νὰ πηγαίνουν
ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν πλευρὰ ποὺ ξε-
κίνησαν!... Καμμιά φορὰ δὲν
θυμᾶμαι — τουλάχιστον τὸν
τελευταῖο καιρὸ — νὰ ἐμφανί-
σθηκαν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη
τῆς Ζούγκλας!... Πῶς εἶναι
δυνατὸν λοιπὸν νὰ πηγαίνουν

για να με συλλάβουν, από ένα δρόμο που έχω να εμφανισθώ ολόκληρα χρόνια; Υποψιάζομαι ότι κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει!... Όπωςδήποτε, ο καινούργιος αστυνομός μας, είναι το λιγώτερο μυστηριώδης, αν όχι τίποτε άλλο!...

Ο Έλ Ρέϋ κουνάει το κεφάλι του καταφατικά.

Συμφωνεί απόλυτα με όλα όσα έχει πη ό τραυματίας.

— Και μένα μου φαίνεται περίεργη αυτή η κίνησης!, θα πάω να ιδώ τί ακριβώς συμβαίνει... Θα πάω ως Έλ Ρέϋ. Κι' αν χρειασθώ να κάμω την εμφάνισή του ο Ζορρό της Ζούγκλας, θα μου το πής όταν γυρίσω και σου πώ τι τρέχει!...

Ο Δόν Πάμπλο είναι τρομερά συγκινημένος με την αφωσίωσι που του δείχνει ο αδελφός του στις κρίσιμες αυτές στιγμές. που είναι τόσο βαρεια τραυματισμένος.

Ξέρει ότι ο Έλ Ρέϋ έχει συνηθίσει να ζή ελεύθερος μέσα στο παρθένο καταπράσινο βασίλειο της ζούγκλας, χωρίς να υπακούη ποτέ του σε κανέναν αρχηγό... Ξέρει πως τα ένστικτά του είναι φυσιολογικά άγρια και πρωτόγονα, αφού πέρασε όλη του τη ζωή, όχι με τους ανθρώπους παρ'όλα αυτά αλλά με τα άγρίμια της ζούγκλας...

Γι' αυτό του προξενεί όχι μόνο συγκίνηση αλλά και κατάπληξη το γεγονός πως ο άνθρωπος αυτός δίνει τόση σημασία στη συγγένεια του αι

Ταξιδεύει με φανταστική ταχύτητα μέσα στη ζούγκλα...

ματος που έχουν οι δύο τους και κάνει ό,τι μπορεί για να τον βοηθήσει, καθώς τον βλέπει έτσι ανήμπορο καθηλωμένο πάνω σ' ένα κρεβάτι...

Όστόσο δεν έχει πάλι τον καιρό να καθήσει και να προσπαθήσει να βρή τη λύση για όλα αυτά τα έρωτήματα.

Ο Έλ Ρέϋ βρίσκεται κιόλας στο πόδι, έτοιμος να ξεκινήσει για τον υπόγειο διάδρομο που θα τον βγάλει στο σπίτι των Ίσκιων. Και από κει στη ζούγκλα...

Ο τραυματίας δεν μπορεί να έχει αντίρρηση στο σχέδιο του αδελφού του.

Κι' εκείνος νοιώθει ζωηρή ανησυχία για το τι μπορεί να συμβή στο μέρος που πηγαίνει το αστυνομικό απόσπασμα, με τόσο μεγάλη δύναμη ανδρών μάλιστα, που ποτέ άλλοτε δεν θυμάται να έχει ξεκινήσει από το Έλ Χόκιλο.

Έτσι ο Έλ Ρέϋ παραδίδεται για μερικά λεπτά της ώρας στα έμπειρα χέρια του γέρο - Μπερνάρντο και ξαναπαίρνει το αρχικό χρώμα των μαλλιών του.

Όταν δηλαδή χώνεται μέσα στον υπόγειο διάδρομο του σπιτιού των Ντελάρο δεν είναι αυτή τη φορά ο Ζορρό της Ζούγκλας παρά ο γιγαντώσιμος βασιλιάς της, ο Έλ Ρέϋ.

Και δεν χτυπάει την πόρτα του Πάντσο Γίγαντα για να τον πάρη μαζί του στο παρθένο δάσος, παρά περνάει τρέχοντας όλοταχώς απ' έξω και κατευθύνεται με τρομακτι-

κή ταχύτητα προς το βαρειοδυτικό άκρο της ζούγκλας...

ΝΕΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΣΟ...

ΜΠΟΡΕΙ πάντως ο βασιλιάς της ζούγκλας να αγνοή τον Πάντσο Γίγαντα και να περνάει τρέχοντας έτσι από το «στέκι» του, την Κάζα ντές Όμπρες, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με τον ανεκδιήγητο αρχιμηχανικό του Ζορρό.

Γιατί ο καταπληκτικός αυτός μάγος έπειδή είναι ένα ζεστό μεσημεράκι με μπόλιχο ήλιο, το σημερινό, έχει βγή και την έχει αράξει στον πρώτο εξώστη των έρειπίων του σπιτιού των Ίσκιων και ρεμβάζει...

Συνήθως δεν βγαίνει από το «κιαβούκι» του, ο άπίθανος αυτός φοβητσιάρης.

Προτιμάει να μένει διπλοτριπλοκιλειδωμένος στα έργα στήριά του και να διαβάση... τα αστυνομικά του μυθιστορήματα, παρά να μένει έκτεθειμένος στους κινδύνους του υπαίθρου, που δεν είναι και λίγοι σ' έτούτα τα μέρη, έδώ που τα λέμε μεταξύ μας...

Πάντως όταν καιμια φορά του πετυχαίνει κάποια πολύ υπέροχη μέρα σαν και τη σημερινή και έπειδή από την μπροστινή πλευρά της Κάζα ντές Όμπρες που βλέπει προς τη ζούγκλα, έχει μια πολύ ανοιχτή έκταση και μπορεί να δη από μακριά τον πρώτο κίνδυνο που θα παρουσια-

στη και να τρέξη να κλειδωθεί άμέσως, πριν τον πλησιάσει, τολμάει και βγαίνει εκεί στον έξωστη τον έρειπωμένο του παλιού πύργου, έτοιμος να τὸ βάλει στα πόδια και να γκρεμιστῆ μέσα στο δωμάτιό του, στο πρώτο φτέρνισμα μύγας που θα περάσει επάνω από τὸ κεφάλι του.

Κι' έτσι λοιπόν συμβαίνει και σήμερα, όποτε βλέπει τον "Ελ Ρέϋ να έρχεται τρέχοντας από την πλευρά που έρχεται ο άφεντικός του ο Ζορρό, και να συνεχίζει τρέχοντας πάντα, προς τὸ κοιταπράσινο παρθένο δάσος με τις χίλιες φωνές και τὰ χίλια χρώματα.

Ο Πάντσο Γίγαντας με την πρώτη τινάζεται όρθιος και τὰ ματάκια του στριφογυρίζουν σαν ρουλεμάν.

— "Αλλο και τούτο πάλι!, τσιρίζει μονάχος του κάνοντας τὸ σημείο του σιαουρού από την έκπληξι. Αὐτός ό... ξυπόλητος μου φαίνεται πώς ήταν ό "Ελ Ρέϋ, τὸ Παιδί της Ζούγκλας, που... νοστιμεύεται τῆ Νάγια με τὸ βέλος!... Που βρέθηκε από τούτη τῆ μεριά;

Φυσικά δὲν υπάρχει κανείς για να δώσει μιὰ οποιαδήποτε απάντησι στην ερώτησί του.

Ο Πάντσο Γίγαντας ξύνει τὴν κεφαλα που με πολὺ μεγάλη άμνηχανία και περιέργεια.

Πετιέται για δεύτερη φορά να τον έχη κτυπήσει άλογόμυγα.

— Φτου... σκουλικομυρμηγκότρυπα!, ξεφωνίζει στρίγ

γλικά. Αὐτός θα μπορούσε να μου πῆ με σιγουριά!... Μόνον αὐτός και κανένας άλλος! Λένε πώς ξέρει τῆ ζούγκλα όπως τὴν τσέπη του και λένε πώς τὸ μαγιό του δὲν έχει βέβαια και μιὰ τσέπη, αλλά αὐτὸ δὲν έχει και μεγάλη σημασία!...

Τιρίβει ανάποδα τὰ χεράκια του από τὴν άπειπισία, τόσο πολὺ, που παραλίγο να τσακίσει τις παλάμες του.

— Κύττα πώς τρέχει!, συνεχίζει να μονολογῆ γρινιάζοντας. "Αντε φτάστομαι! Σπίθες βγάζουν οί πτέρνες του από τὴν ταχύτητα!... "Αν κάνω πώς πιάνω να τρέξω κι' εγὼ έτσι θα γεμίσουν τὰ ποδαράκια μου άγκίθες! Δὲ σφάξανε! Αὐτός, μάτια μου, είναι πουλί.

Η λέξις «πουλί» του φέρνει στο νου τὸ «Μαύρο Πουλί» τὸ υπέροχο άθόρυβο έλικόπτερο που έχει στην άπόλυτη διάθεσί του όσο λείπει ό Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Τὰ ματάκια του στριφογυρίζουν ακόμα μιὰ φορά από τὴν τολμηρῆ πραγματικὰ ιδέα που του έχει κατέβει στο κεφάλι.

Στὸ τέλος όμως, τὸ κουνάει από τὸ τελευταίο ολοκληρω πέρα - δώθε, άπαγοητευμένος για δεύτερη φορά.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ό "Ελ Ρέϋ έχει κιόλας φθάσει στα πρώτα δέντρα τῆς ζούγκλας.

Χάνεται πίσω απ' αὐτά.

Ο Πάντσο Γίγαντας χάνει τὴν πολυτέλεια που είχε ως τώρα να μπορῆ να τον παρακολουθῆ με τὸ μάτι,

Κατσουφιάζει.

— Για δές!, μονολογεί και πάλι με θυμό. Ήταν μιὰ θαυμάσια εύκαιρία που δύσκολα ξανάρχεται! Ήταν ανάγκη να είναι έτσι βιαστικός, ματάκια μου;

Του κιάκου ξανακυττάζει προς τὸ μέρος που εξαφανίσθηκε ὁ λευκὸς γίγαντας.

Τίποτ' ἀπ' αὐτὸν δὲν ξαναφαίνεται πιά προς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ κακομοίρης ὁ Πάντσο εἶναι ἀπαιρηγόρητος.

— Θὰ μοῦ ἔλεγε που ἔχει τὸ... μπροστάμι με τὰ μαγκιόρα αὐτὰ φρούτα καὶ θὰ πήγαινα!... Ψυχὴ μου!... Θὰ γέμιζα μπουκιάλια καὶ μπουκάλια με κομπόστα καὶ ἄντε πιάστε με μετά! Θὰ γινόμουναι τόσο μεγάλος ἥρωας που ἀσφαλῶς θὰ με ἀγαποῦσε ἡ ἀδελφὴ τῆς Νάγιας με τὸ βέλο καὶ θὰ ἐρχόταν νὰ με ζητήση ἀπὸ τὸν... Ζαρρό!

Τὸ μυαλό του φτερουγάει στὸ Μαῦρο Πουλί.

Ἄν τὸ καβαλήση αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ σπικωθῆ στὸν ἀέρα σὲ μιὰ στιγμή θὰ βρεθῆ πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ θὰ μπορέση νὰ παρακολουθήση τὸν ξανθὸ γίγαντα στὸν δρόμο που ἔχει πάρει μέσα στὴν ἀνεξερεύνητη ζούγκλα.

Ἄν τὸν βρῆ πάλι θὰ κατέβη μιὰ στιγμή χαιμηλά καὶ θὰ τὸν ρωτήση ἐκεῖνο που θέλει νὰ μάθη... Ὁ φόβος του δὲν τοῦ ἐπιτρέπει εύκολα νὰ ἀποφασίσῃ ἓνα τέτοιο σοβαρὸ τόλμημα.

Τὸ πάει καὶ τὸ φέρνει γιὰ ὦρα.

Ὁμειρεύεται ἓνα μπουκαλάκι με κομπόστα ἀπὸ τὸ φρούτο τῆς γενναιότητος που νὰ τοῦ βγάξῃ τὸ βούλωμα νὰ φέρνῃ λίγο στὰ χεῖλη του καὶ νὰ γίμεται γενναῖος σὰν τὸν Ἡρακλῆ καὶ περισσότερο!

Ὁ πειρασμὸς εἶναι τρομερὰ μεγάλος...

—Θὰ τὸν δῶ ἀπὸ ψηλά καὶ θὰ τοῦ φωνάξω μὰ μοῦ πῆ τὸ μυστικὸ χωρὶς νὰ προσγειωθῶ καθόλου! „μοιρμουρίζει τέλος μαινάχος του με γουρλωμένα τὰ μάτια, σημάδι πὼς εἶναι κατενθουσιασμένος με τὴν φαινή ἰδέα του. Ἔτσι δὲν θὰ κινδυνέψω καθόλου, ἀφοῦ δὲν θὰ ἀγγίξω τὴ γῆ καὶ δὲν θὰ μπόρῃ νὰ με πιάση κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καυμούπια!

Μιὰ καὶ δυὸ πετιέται ὀρθιος ἀφοῦ πῆρε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ἀπόφασίν του.

Ἐστερα τρέχει προς τὸν κεντρικὸ πύργο τῆς Κάζαντες Ὁμπρε ἐκεῖ που εἶναι— ἄς ποῦμε — τὸ γκαράζ τοῦ ἐκπληκτικοῦ Μαύρου Πουλιου.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἀκίωμα τὸ ἐλικόπτερο ἔχει ἀνέβῃ μαζί με τὸ πάτωμα τοῦ πύργου μέχρι τὴν ὀροφὴ τοῦ τελευταίου.

Ἐστερα τὸ ὑπέροχο μηχανημα, ἐντελῶς ἀθόρυβα ἀνεβαίνει στὸν ἀέρα καὶ ρίχμεται προς τὴν κατεύθυνσι τῆς ζούγκλας, ἐνῶ στὸ τιμόνι του κάθεται ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο Γίγαντας καὶ πρόθεσί του ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Ἐλ Ρέϋ γιὰ νὰ τὸν ρωτήση γιὰ τὸ θαῦμα

τουργό φρούτο τής γενναιότη-
τας!...

Ἄλλὰ δὲν προλαβαίνει νὰ
χαρῆ πολὺ τὴν ἔμπνευσί του.

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει
ἀκούει τὴν ἀθύρβη μηχανὴ
τοῦ Μαύρου Πουλιού νὰ βγά-
ζη κάτι παράξενους καὶ ἀνησυ-
χητικούς ἤχους.

Τρομάζει.

Τὰ ματάκια του γουρλώ-
νουν καὶ τὸ μούτρο του παίρ-
νει ἓνα χρῶμα κάτι μεταξύ κί-
τρίνου καὶ πρασίνου.

Κόβει κατὰ τὸ ρολοῖ τῆς
βενζίνης καὶ καταλαβαίνει,
γιατὶ ὁ Πάντσο Γίγαντας, ὅ-
πως πολλές φορές ὡς τώρα
τόχουμε πῆ, μπορεῖ νὰ εἶναι
φοβητσιάρης μὲ πατέντα, εἶ-
ναι ὅμως σπουδαῖος μηχανι-
κὸς καὶ πολὺ καλὸς πιλότος,
ποὺ μὲ μιὰ ματιά μπορεῖ νὰ
διακρίνη τί συμβαίνει πάνω
στὸ σκάφος...

Βλέπει λοιπὸν καὶ τώρα
ὅτι ἡ καύσιμη ὕλη ἔχει τελει-
ώσει.

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ
Μαύρο Πουλί θὰ πέση στὴ γῆ
καὶ θὰ τσακιστῆ, ἐκτὸς ἂν ὁ
πιλότος του προλάβῃ καὶ τὸ
προσγειώσῃ, πρὶν χαθοῦν καὶ
τὰ τελευταῖα ἴχνη τῆς καύσι-
μης ὕλης ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ
μηχανή του...

Καὶ φυσικὰ ὁ φόβος τοῦ ἄ-
μεσου θανάτου εἶναι πολὺ με-
γαλύτερος ἀπὸ τὸν φόβο τῆς
ζούγκλας καὶ τῶν θηρίων.

Μὲ σπραβὰ μάτια σχεδὸν ὁ
Πάντσο Γίγαντας καὶ πρὶν τὸ
ἀποφασίσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὀρι-

στικά, τὸ χέρι του ἔχει ἀρπά-
ξει τὸν μοχλὸ κατευθύνσεως
καὶ τὸν ἔχει στρίψει πρὸς τὰ
κάτω μὲ φόρα.

Τὸ Μαύρο Πουλί ἀρχίζει
νὰ χάνη ὕψος, ἐνῶ ἡ μηχανή
του συνεχίζει νὰ τρίξη σὰν συ-
ναχωμένη, ἀπὸ τὴν ἔλλειψη
τῆς ἀπαραίτητης γιὰ νὰ κινη-
θῆ δύναμης...

Τὰ δέντρα μοιάζουν σὰν νὰ
ὀρμπούν καταπάνω στὸν φου-
καρὰ τὸν Πάντσο νὰ τὸν συν-
τρίψουν.

Μ' ὅλη ὅμως τὴν τρομπάρα
τοῦ δὲν καταφέρνει νὰ σταμα-
τήσῃ τὴν ἀπότομη κάθοδο
τοῦ ἐλικόπτερου, γιατὶ ἀπὸ
τὴν ἄλλη τὸ τρίξιμο τῆς μηχαν-
ῆς γίνεται ὀλοένα πιὸ ἐπικίν-
δυνο.

Μόλις τὴν τελευταία στι-
γμὴ ποὺ βλέπει ξαφνικὰ τὸ ἔ-
δαφος νὰ ἀπέχη ἐλάχιστα μέ-
τρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του
καὶ πῶς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ
καλὰ - καλά, τὸ ἐκπληκτι-
κὸ σκάφος τῶν αἰθέρων, ἔχει
περάσει ὀνάμισσα ἀπὸ τὶς
φυλλωσιῆς τῶν αἰωνόβιων δέν-
τρων, χωρὶς —γιὰ πολὺ καλὴ
τύχη του— μὰ χτυπήσῃ που-
θενά, ἀμυψώνει τὸν μοχλὸ μὲ
μιὰ ἐνστικτὴ περισσότερο κί-
νησι καὶ ἀποφεύγει τὸ τρακά-
ρισμα καὶ τῆ... διάλυσι!...

Τὸ Μαύρο Πουλί ἀκου-
μπάει μαλακὰ στὴ σπρωμένη
μὲ ξερὰ φύλλα γῆ καὶ ἡ μηχαν-
ὴ του βγάζει ἓναν τελευταῖο
ἀναστεναγμό... ἀνακουφίσεως
καὶ ὕστερα σταματᾷ ἐντε-
λῶς νὰ δουλεύῃ!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας κατα

λαβαίνει ότι αν είχε άργήσει και ένα έστω δευτερόλεπτο να φτάσει στη γή, θα είχε αυτή τη στιγμή γίνει μακαρίτης με όλες τις τιμές!

‘Η ιδέα και μόνο αυτή τον κάνει φυσικά να λιποθυμήσει, γιατί αν δεν λιποθυμούσε και σ’ αυτή την περίπτωση, δεν θα ήταν ο Πάντσο Γίγαντας, μα κανένας άλλος!...

Και ενώ αυτός κοιμάται μακαρίως έτσι όπως πέφτει πάνω στο τιμόνι του, από την ανεξερεύνητη και άγρια ζούγκλα ολόγυρα αρχίζουν να μαζεύονται κιάτι τρομερά θηρία, που τους έχει κινήσει την περιέργεια το παράξενο αυτό πουλί που έχει έρθει από τον ουρανό για να άκουμπήσει και ραισμένο από το ταξίδι του κάτω στη γή...

Και πρώτη τους δουλειά όλων αυτών των θηρίων, όπως είναι φυσικό, είναι να δούν αν το πουλί αυτό... τρώγεται!...

Μουγγρίσματα δυνατά και τρομακτικά ακούγονται, που είναι αδύνατον όμως να διακόψουν τον βαθύ ύπνο του Πάντσο Γίγαντα, που θα τελειώσει μόνο όταν περάσει ή κανονική ώρα της κάθε λιποθυμίας του...

Τρομερά τζάγκουρ πηδούν πάνω στον διαφανή πύργο του Μαύρου Πουλιού από τα γύρω δέντρα και δοκιμάζουν τα δόντια τους πάνω στο μέταλλο του μεγάλου έλικια..

Κροκόδειλοι τρομακτικοί στην όψη και στο μέγεθος, έρπουν στη γή και καρφώνουν τα πελώρια δόντια τους στους

σιδερένιους γάντζους του σκάφους που έχουν στερεωθεί στη γή...

Δυσόφοβες γκρίζες άρκουδες, από τη μανία τους που βλέπουν ένα άλλο θηρίο μεγαλύτερο σε μέγεθος απ’ αυτές, προσπαθούν να ξεκαλλήσουν τον όπισθιο μικρό έλικα του σκιάφους, με άποτέλεσμα όμως μονάχα να κόψουν τα χέρια τους στο κροφερό του άτσάλι και να γίνουν πύρ και μανία, άπότε πέφτουν έπάνω στο αυτόγυρο και προσπαθούν να το διαλύσουν αλλά χωρίς κανένα άποτέλεσμα.

‘Ο θυμός τους όμως δεν περνάει.

Τα φοβερά και τρομερά αυτά θηρία υπομονετικά περιμένουν, βλέποντας τον Πάντσο Γίγαντα ακίνητον πάνω στο τιμόνι του σκάφους, μέσα από το διαφανές περίβλημα του κουβουκλίου του...

Με το ζωώδες αλλά άληθινο ένστικτό τους, έχουν καταλάβει τελικά, ότι από το παράξενο όσο και τρομερό αυτό πουλί που έχει κατέβει τόσο ξαφνικά από τα ύψη, μέσα στο παρθένο κι’ άπάτητο ιβασίλειό τους, μόνο το έσωτερικό του... τρώγεται!

Κι’ ο κακομοίρης ο Πάντσο, που χωρίς να το υποπτεύεται τον... λιγουρεύονται τόσα... έκλεκτά θηρία της ζούγκλας του “Ανω Άμαζονίου, σαλεύει μέσα στον ύπνο του, σαν να πρόκειται από στιγμή σε στιγμή να ξελιποθυμήσει...

Η «ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ»...

Ο ΦΟΥΚΑΡΑΣ ό Περέρθ δέν μπορεί νά καταλάβη ένα πράγμα, περισσότερο από ό,τι δήποτε άλλο:

Γιατί ό καινούργιος άστυνόμος και προϊστάμενός του, άρνήθηκε νά πάρουν τήν έλικόπτερο τής 'Υπηρεσίας για νά ξεκινησουν για αυτή τήν άποστολή τους και επέμεινε νά διασχίσουν με τά πόδια τήν άπάρτητη ζούγκλα του 'Ανω 'Αμαζονίου και ειδικά προς τήν κατεύθυνση αυτή που ακολουθούσαν, που υπάρχει τήν ιμαναδική ανεξερεύνητο τμήμα της, που κανείς ποτέ δέν τολμάει νά πλησιάσει, γιατί όσοι έχουν έρθει προς αυτήν τήν πλευρά ως τώρα, δέν έχουν επιστρέψει ποτέ για νά πούν στους άλλους περίεργους τί είδαν σ' αυτό τήν παράτολμο ταξίδι τους...

Και αν για όλους τους άλλους άστυφύλακες, τήν ταξίδι αυτό με τά πόδια μέσα σ' αυτή τήν φοβερή ζούγκλα, είναι μια ταλαιπωρία, για αυτόν τόν ίδιο είναι ένα πραγματικό βασανιστήριο, γιατί έτσι χοντρός που είναι ό καυμένος δέν σηκώνει μακρινές πορείες μέσα σ' αυτό τήν καμίνι τής ζέστης που φλογίζει τά πάντα γύρω τους...

Όστόσο δέν μπορεί νά κάνει και τίποτ' άλλο εκτός από τήν νά ακολουθή, υπακούοντας σαν καλός στρατιώτης που

είναι, στις διαταγές του άνωτέρω του.

Και όχι μόνο αυτό αλλά φωνάζει κιόλας άγρια σ' εκείνους από τους άστυφύλακες που καθυστερούν λιγάκι στον δρόμο, για χίλιες - δυο αίτίες...

"Όσο για τόν λεπτό και πραγματικά διαβολεμένο σεγιόρ 'Εστεμπάν ντι Λόρκα ή Μιράντα Γκονζάλες, αυτός προχωρεί άπτόητος μπροστά και ολοένα μάλλον επιταχύνει τόν βηματισμό του.

Τά λαμπερά μάτια του άστράφτουν άγρια καθώς κυττάζει γύρω του και μοιάζει σαν νά γνωρίζει τά πάντα έδω γύρω και παρακολουθεί άγρυπνα τόν δρόμο που ακολουθούν, για νά μην γίνει κανένα λάθος στην πορεία τους.

'Ο Περέρθ δέν είναι καθόλου κουτός, όπως έχουμε πη πολλές φορές ως τώρα.

"Αν είχε νά κάνει με όποιονδήποτε άλλον εκτός από τόν θρυλικό Ζορρό τής Ζούγκλας και τόν άκριατανίκητο 'Ελ Ρέϋ, πολύ πιθανόν νά ήταν θριαμβευτής και νά τους είχε συλλάβει από πολύν καιρό.

Δέν είναι καθόλου εύκολο νά τόν ξεγελάσει...

Τό κυριώτερο δέ, είναι τρώμερά φιλύποπτος και δέν παραλείπει ποτέ νά λεπτολογή τήν παραμικρότερο φαινόμενο που για αυτόν είναι ή ανεξήγητο ή έστω και έλαφρώς παράξενο...

"Ετσι και τώρα.

Βλέποντας τόν σεγιόρ Γκον

ζάλες, δὲν μπορεῖ τὸ μυαλό του νὰ μὴν ἀρχίση πάλι νὰ... παίρνη στροφές.

Συλλογίζεται:

«Πῶς μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μόλις χτὲς ἔφτασε ἀπὸ τ' ἀνατολικά, νὰ γνωρίζη τόσο καλὰ τὴ ζούγκλα ἐδῶ στὴ βορειοδυτικὴ ἄκρη τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου; Γιατὶ ἐτούτος, μάτια μου, μοιάζει σὰν ν' ἀναγνωρίζη καὶ τὸ τελευταῖο δέντρο ἀπ' ὅπου περνᾶμε καὶ τὰ μάτια του δὲν ἀφίμουν τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ ἐξετάζουν, γιὰ νὰ βεβαιώνεται ὅτι προχωροῦμε σωστά! Τί μυστήριο εἶναι λοιπὸν αὐτὸ ποὺ κρύβει ὁ καινούργιος ἀστυνόμος μας; Τί πηγαίνουμε νὰ κάνουμε ἐκεῖ ποὺ πάμε; Ἡ θὰ πρόκειται γιὰ κάποια πάρα πολὺ σπουδαία καὶ ἀπόρρητη κρατικὴ ὑπόθεσις ἢ... θὰ πρόκειται γιὰ καμμιά ἀκόμα πιὸ σπουδαία ἀπᾶντη καὶ πρέπει νὰ χῶ τὰ μάτια μου χίλια, εἰδικὰ γιὰ τὴν δεύτερη αὐτὴ περίπτωσι!...»

Καὶ καθὼς ἡ ὥρα περνᾶει καὶ χώνονται ὀλοένα καὶ πιὸ βαθειὰ στὰ ἀνεξερεύνητα σημεῖα τῆς ζούγκλας τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου, χωρὶς ὁ Περὲθ νὰ μπορῇ νὰ δώσῃ κάποια ἀπάντησι σὲ κανένα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ποὺ γεννᾶει τὸ ἴδιο τὸ μυαλό του, ἀρχίζει καὶ κάνει ἄλλους συλλογισμοὺς καὶ τοῦ παρουσιάζονται καινούργιες ἀπορίες:

«Ποῦ πηγαίνουμε τάχα; Χωρὶς ἀμφιβολία κοντεύομε νὰ φτάσουμε σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τοῦ χάρτη ποὺ εἶναι...

βαμμένο μαῦρο καὶ ποὺ ὅσοι ἔφτασαν κατὰ καιροὺς ὡς ἐδῶ, κανεὶς ποτὲ δὲν τοὺς εἶδε νὰ ξαναγυρίζουν πίσω!... Γιατὶ θὰ εἶμαστε ἐμεῖς πιὸ τυχεροὶ νὰ γυρίσωμε αὐτὴ τὴ φορά; Μήπως ἡ ζωὴ μας βρίσκεται σὲ προμερὸν κίνδυνο θανάτου; Καὶ μήπως ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σταματήσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ καὶ νὰ προσπατέψω τὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν μου;...»

Ὁ Περὲθ ἔχει ἰδρώσει καὶ ὁ μισὸς ἀπὸ τὸν ἰδρώτα του ὠφεύλεται στὴν τρομερὴ ζέστη κι' ὁ ἄλλος μισὸς στὴν φοβερὴ ἀγωνία του...

Ξαναλέει μόνος του, ἀπὸ μέσα του, μὲ ἀπόγνωσι:

«Δυστυχῶς ἄμως ἡ πρώτη μου ὑποχρέωσις εἶναι νὰ ὑπακούω τυφλὰ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ μὴν συζητῶ καθόλου τὶς διαταγές του!... Ἐχω ὑποχρέωσι νὰ πεθάνω τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μοῦ τὸ διατάξῃ!...»

Λοιπὸν ἡ ἀλλόκοτη ἐκεῖνη πορεία συνεχίζεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὴν ἀπόλυτη ζούγκλα.

Τὸ παρθένο πράσινο βασίλειο ὀλόγυρά τους ἀρχίζει νὰ παίρνη παρὰξενη μορφή σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ...

Οἱ ἀστυφύλαικες μὲ γουρλωμένα μάτια παρατηροῦν ὀλόγυρά τους πράγματα ποὺ δὲν τὰ ξανάδαν ποτὲ ἄλλη φορά στὰ παρθένα δάση τῆς περιοχῆς τους...

Τὰ δέντρα ἐδῶ εἶναι ἄλλοι ὅτι κα ἀπ' ὅ,τι σ' ὅλες τῆς ἄλλες ζούγκλες γύρω ἀπὸ τὴν

Τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ ὑποχωρεῖ...

Ἄθιέντα ντέλ Σόλ.

Οἱ κορμοὶ τους εἶναι πιὸ λεπτοὶ καὶ ἴσιοι κι' ἀνεβαίνουν σὲ ἀπίθανα ὕψη, σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ τρυπήσουν τὸν οὐρανό.

Τὰ φύλλα τους εἶναι παλὺ πιὸ πυκνὰ καὶ πολὺ πιὸ βαθιὰ πράσινα, σὰν νὰ ὑπάρχει πολὺ περισσότερο νερὸ μέσα σ' αὐτὴ τὴ γῆ, πού βρίσκονται οἱ ρίζες τους.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτὰ καὶ μιὰ παράξενη μυρωδιὰ εἶναι διάχυτη στὸν ἀέρα παντοῦ, πού κανεὶς δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὴν προσδιορίσει τί ἀκριβῶς μυρωδιὰ εἶναι, μὰ πού ἂν ρωτοῦσες τὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες πού βρί-

σκονται σ' αὐτὴ τὴν παράξενη ἀποστολή, θὰ σοῦ ἔλεγε πὼς μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν τσουχτερὴ μυρωδιὰ τοῦ θειάφιου...

Ἔστερα προσέχουν ὅλοι ὅτι καὶ τὰ ξερὰ φύλλα πού ἔστρωναν ὡς λίγο πιὸ πρὶν τὸ ἔδαφος τῆς ζούγκλας, δὲν ὑπάρχουν πιά.

Ψηλὰ χόρτα ὀλοπράσινα ὑψώνονται ὡς πέρα, πού οἱ ἄνδρες τοῦ ἀγῆματος τοῦ σεμιὸρ Μιράντα Γκονζάλες, μπαίνουν μέσα σ' αὐτὰ ὡς τὴ μέση...

Ὁ Περὲθ προσέχει μὲ ξεχωριστὴ ἀνησυχία ὅτι δὲν εἶναι πιά μονάχα αὐτὸς πού φοβᾶται καὶ πού παραξενεύ-

εται για τὸ εἶδος τῆς ἀποστο-
λῆς τους...

Στὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν του
διακρίνει τὸν πιὸ τρελλὸ τρό-
μο...

Οἱ κόρες γυαλίζουν ἀπὸ ἕ-
να ἱερὸ δέος...

Τὰ βλέμματα στρέφουν ὁ-
λόγυρα κατατρομαγμένα, σὰν
τῶν ἀγριμιῶν...

“Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν γύρω
τους, εἶναι τόσο ἀλλοιώτικα
καὶ τόσο πιὸ παράξενα ἀπὸ
ὅσα γνώριζαν ὡς τώρα!...

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή!, μου γ-
γρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του
ὁ χαιτρο - Περὲθ καταλαβαί-
νοντας τὸν ἰδρῶτα του νὰ κα-
τρακυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπό του.
Ποῦ μᾶς ὀδηγεῖ λοιπὸν αὐτὸς
ὁ ἄνθρωπος; Μοιάζει σὰν νὰ
εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς καὶ
νὰ μᾶς πηγαίνει ὀλοταχῶς
για τήν... κόλασι!...

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο ὁ καυ-
μένος ὁ Περὲθ νὰ συλλογίζε-
ται τέτοια πράγματα...

Πέρα μακριά, στὸ βάθος,
ἀνάμεσα στοὺς κορμούς τῶν
τελευταίων δέντρων, διακρί-
νουν ἄξαφνα κάτι παράξε-
νους, λευκοὺς ὑδρατμοὺς ποὺ
σέρνονται πάνω στὴ γῆ, σὰν
νὰ θρίσκεται σ' ἐκεῖνο ἀκρι-
βῶς τὸ μέρος ἢ εἴσοδος τῆς
κολάσεως.

Οἱ ἀστυφύλακες μὲ φωνὲς
ἐκλήξεως καὶ φόβου, σταμα-
τοῦν ἀπότομα, τρομαγμένοι.

Τὰ χέρια τους τεντώνονται
ἄθελα καὶ τὰ δάχτυλά τους
δείχνουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἡ φωνὴ τοῦ σεναίτη Γκονζά-
λες ἀκούγεται δυνατῆ, ἠχηρῆ,
θυμωμένη:

— Ἐμπρός, ἠλίθιοι! Ποι-
ὸς σᾶς διέταξε νὰ σταματή-
σετε;

Τὰ μάτια του πετοῦν κόκ-
κινες φλόγες...

Τὸ τσιγκιλωπὸ μουστάκι
του πηγαινοέρχεται μὲ τὸ ἐ-
πάνω του χεῖλος ἀπὸ τὸν τρο-
μερὸ του θυμό.

“Ὅλοι ἀναγκάζονται νὰ ξε-
κινήσουν καὶ πάλι, παρ' ὅλο
ποῦ οἱ καρδιές χορεύουν τρελ-
λὰ ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ ἀγνώ-
στου ποὺ ἀνοίγεται μπροστά
τους...

Τώρα ἔτσι ποὺ βαδίζουν,
λὲς καὶ οἱ λευκοὶ ἐκεῖνοι ὑ-
δρατμοὶ στὸ βάθος, ποὺ κα-
νεῖς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ μὲ βε-
βαιότητα πῶς εἶναι ὑδρατμοὶ
καὶ δὲν εἶναι σύννεφα ποὺ ἔ-
χουν πέσει κάτω στὴ γῆ ἢ
τίποτε ζωντανὰ πλάσματα ἐ-
νὸς φανταστικοῦ κόσμου, μοι-
άζουν σὰν νὰ προχωροῦν ἐ-
κεῖνα πρὸς τὸ μέρος τῆς συ-
νοδείας καὶ οἱ κινήσεις τους
μοιάζουν τρομερὰ ἀπειλητι-
κὲς καὶ ὑπερκόσμιες...

Καὶ ξαφνικὰ καταλαβαί-
νουν ὅλοι, μαζὶ οἱ ἄντρες ἐκεῖ-
νου τοῦ ἀποσπάσιματος, μ' ἕ-
ναν ἐντελῶς ἀνεξήγητο συγ-
χρονισμό, πῶς κάθε φωνὴ καὶ
κάθε θόρυβος τῆς ζούγκλας,
ἔχει σταματήσει ἔδῳ καὶ πολ-
λὴ ὥρα!

Βαδίζουν πιά μέσα σὲ μιὰ
ἀπόλυτη σιωπῆ!

Λὲς καὶ δὲν συμβαίνουν
στὴν πραγματικότητα ὅλ' αὐ-
τὰ τὰ πράγματα ἀλλὰ σὰν νὰ
ζοῦν ἕναν φοβερὸ ἐφιάλτη ὅ-
λοι μαζί, τὴν ἴδια ὥρα...

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ πρό-

δια τούς αρνούνται να τούς ύ-
πακούσουν και οί άπλοϊκοί
άνθρωποι του νόμου, σταμα-
τούν θέλοντας και μη με την
ανάστα καιμένη από την άγω-
νία.

Για άλλη μιὰ φορά άκούγε-
ται άγαναικτισμένη και σφιρι-
φτή σαν του φιδιου ή φωνή
του σενιόρ Μιράντα Γκονζά-
λες:

— Προχωρήτε λοιπόν, βλά-
κες!... Να πάρ' ή όργη να πά-
ρη! "Ανδρες είσαστ' έσείς ή
γυναικούλες;

ΤΡΟΜΟΣ
ΑΠ' ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ!...

Ο ΕΛ ΡΕ·Υ· δέν έχει
άργήσει καθόλου να άνακαλύ-
ψη τ' άχινάρια της συνοδείας
του καινούργιου άστυνόμου,
μέσα στην άνεξερεύνητη ζούγ-
κλα του "Ανω Αμαζονίου.

Η ζούγκλα για τον γιγαν-
τώσωμο βασιλιά της δέν έχει
κανένα μυστικό.

Ο "Ελ Ρέυ θα μπορούσε ν'
άνακαλύψη με βεβαιότητα τον
δρόμο που άκολουθήσαν οί ά-
στυφύλακες του σενιόρ Γκον-
ζάλες, άκόμα κι' άν αυτοί οί
τελευταίοι είχαν περάσει ά-
πό κείνο τó μέρος πριν από
μήνες και όχι πριν από λί-
γες μόνο ώρες.

Εξ άλλου τó έκπληκτικό
ταξίδι του λευκού γίγαντα μέ-
σα στην παρθένα ζούγκλα, με
τά τραμερά του πηδήματα ά-
πό τó ένα δέντρο στο άλλο,
τόν έχει κάνει να κερδίση πο-
λύ χρόνο και πολλή άπόστα

σι από τούς άνθρώπους που
παρακολουθεί.

Αλλά δέν άργεί και ο "Ελ
Ρέυ άκόμα να νοιώση μιὰ
παγερή άνατριχίλα να του
διαπερνάη όλόκληρο τó υπέ-
ροχο κορμί του, καθώς κατα-
λαβαίνει μέσα σε μιὰ στιγμή
ή μάλλον καθώς του περνάει
ή πρώτη ύποψία για τόν τελι-
κό προορισμό που πρέπει να
χουν οί άστυνομικοί μ' αυτόν
τόν δρόμο που άκολουθούν...

Κυττάζει όλόγειρά του βέ-
βαιος ότι δέν μπορεί παρά να
έχη κάνει λάθος...

— Κι' όμως!, μουρμουρί-
ζει στο τέλος μέσ' άπ' τά
δόντια του, χωρίς να τó θέλη.
Κι' όμως!.. Πουθενά άλλού
δέν μπορούν να πηγαίνουν ά-
πό τούτον τόν δρόμο, παρά
μόνο εκεί!...

Μιὰ σκια τρόμου περνάει
άπό τά γαλάζια μάτια του ά-
τρόμητου γίγαντα!

— Τί πηγαίνουν όμως να
κάνουν εκεί πέρα; ψιθυρίζει
πάλλι σαν νάχη τρελλαθή ξα-
φνικά και μιλάει μόνος του.
Τί δουλειά έχει ή άστυνομία
στη Χαιμένη Γή και πώς
έμαθε αυτός ό καινούργιος ά-
στυνόμος για τήν ύπαρξί-
της;

Φυσικά και μιὰ άπάντησι
δέν μπορεί να βρη και να
δώση μόνος του σ' αυτά τά
έρωτήματα.

Τό μόνο που είναι όλοφά-
νερο, είναι πώς τó μέρος που
ό βασιλιάς της ζούγκλας τó
όνόμασε «Χαιμένη Γή», φαίνε-
ται ότι άκόμα και σ' αυτόν
τόν ίδιο προκαλεί τó δέος...

Τί μπορεί νά εἶν' αὐτό τὸ μέρος ἀραγε;

Κανείς δὲν ξέρει:

Ὡστόσο καὶ μ' ἄλλο πού γιὰ τὸν Ἔλ Ρέϋ εἶναι γνωστὸ τί κολασμένοι κίνδυνοι τὸν παραιμονεύουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα σὲ κάθε του βῆμα, δὲν δισταίνει περισσότερο.

Θὰ τρέξῃ κι' ἐκεῖνος πίσω ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες γιὰ νὰ δῆ τί πᾶνε νὰ κάνουν καὶ γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ βοήθεια ἂν χρειαστῆ, γιατί εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτοὶ δὲν μπορεί νὰ ἔχουν τὴν παραιμικρὴ ὑποψία γιὰ τὸ τί θὰ συναντήσουν στὸν τρομερὸ τόπο πού πηγαίνουν...

Ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμο του ταχύνοντας τὸ βῆμα του.

Στὸ τέλος ὑποχρεώνεται νὰ πάψῃ πιά νὰ πηδάῃ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο ὅπως ἔκανε ὡς τώρα καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα πού φυτρώνουν ὀλόγυρα.

Αὐτὸ γιατί τὰ δέντρα ἔχουν ἀρχίσει νὰ γίνονται πολὺ ψηλότερα καὶ πολὺ ἀραιότερα κι' ἔχουν πάψει νὰ κρέμονται τὰ ἄγρια, φυτικὰ σχοινιά ἀπὸ τὰ κλαδιά τους, πού χρησιμεύουν στὸν λευκὸ κύριο τῆς ζούγκλας γιὰ τὰ καταπληκτικὰ πηδημάτά του...

Καθὼς τρέχει πιὸ γρήγορος κι' ἀπὸ ἐλάφι ὁ Ἔλ Ρέϋ, δὲν παραλείπει νὰ βεβαιώνεται μὲ γοργές ματιές, πὼς ἔξακολουθεῖ πάντοτε νὰ ἀκολουθεῖ τὸν σωστὸ δρόμο..

Τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀποσπάσμα

τος εἶναι ὀλοφάνερα παντοῦ,

Τὰ πατημένα χορτάρια φαίνονται ὀλοκιάθαιρα καὶ δὲν θὰ χρειάζοταν νὰ ἔχη κανείς γνώσεις ἰχνηλάτου τῆς ζούγκλας γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἀμέσως πὼς ἀπὸ δῶ πέρασαν οἱ ἄντρες τοῦ σενιὸρ Γκονζάλες πρὶν ἀπὸ λίγο...

Τέλος σταματᾷ ἄλλη μιὰ φορά.

Στὸ ἀδρὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται ὁ δισταγμὸς...

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ λευκὸς κύριος τῆς ζούγκλας, ἔχει προχωρήσει ποτέ περισσότερο...

Ὡς ἐδῶ ἔχει φτάσει κι' ἄλλη φορά ἀλλὰ ποτέ δὲν πῆγέ πιὸ πέρα...

Τοὺς λευκοὺς ἀτμοὺς πού στροβιλίζονται στὴ γῆ λίγες δεκάδες μέτρα, παρακάτω, τοὺς ἔχει ἀντικρῦσει κι' ἄλλοτε...

Ὡστόσο ξέρει ὁ Ἔλ Ρέϋ τί θὰ συναντήσῃ κι' ἂν προχωρήσῃ ἀκόμα...

Γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχουν μυστικὰ μέσα στὸ παρθένο βασίλειο τῆς ζούγκλας....

Ὁ μεγάλος του δάσκαλος ὁ Ἄτακ Ὀάμνα, πρὶν πεθάνῃ, τοῦ ἔχει μιλήσει γιὰ τὴ Χαμένη Γῆ...

Τοῦ ἔχει πῆ γιὰ τοὺς τρομακτικοὺς κινδύνους πού θὰ συναντήσῃ ὅποιος τολμήσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ σ' αὐτήν...

Τοῦ ἔχει πῆ πὼς οἱ Θεοὶ διάλεξαν αὐτὸ τὸ μικρὸ κομμάτι τῆς γῆς, γιὰ νὰ εἶναι τὸ μόνο πού δὲν θὰ ἐπισκέπτονται τὰ βέβηλα πόδια τῶν ἀνθρώπων καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἔ-

χουν σκεπάσει και με τους πυκνούς, λευκούς υδρατμούς, για να το κρύψουν κι' από τών ανθρώπων τα μάτια...

Ο Έλ Ρέϋ ήξερε ότι ποτέ ο Άτακ Όάιννα δεν έλεγε κάτι που να αποδειχθή πως ήταν ψέμα...

Ο Έλ Ρέϋ ήξερε πως όλα όσα του είπε ο μεγάλος του δάσκαλος για τη Χαιμένη Γή, ήταν ή καθαρή αλήθεια...

Γι' αυτό ποτέ του δεν κατέβηκε εκεί πέρα...

Όχι γιατί θα φοβώταν τους κινδύνους που του ανάφερε ο δάσκαλός του αλλά έπειδή ένοιωθε πως αν το έκανε θα πήγαινε αντίθετα με την θέληση τών Θεών!

Νά, όμως, που τώρα πολλών ανθρώπων ή ζωή κινδυνεύει άμεσα!...

Νά, που κάποιος έχει παραισύρει σ' ένα μέρος απαγορευμένο, τόσους άστυφύλακες, που αν δεν τους βοηθήσει κανείς, άσφαλώς δεν πρόκειται να ξαναγυρίσουν ποτέ ζωντανοί από τη Χαιμένη Γή.

Ο Έλ Ρέϋ βλέπει όλοκάθαρα τα ίχνη από τα πατήματα τους, που προχωρούν και χάνονται εκεί που αρχίζουν να στριφογυρίζουν σαν υπερκόσμια όντα οί λευκοί υδρατμοί που μυρίζουν θειάφι.

Δέν έχει πολλά πράγματα να διαλέξει...

Η θα προχωρήσει και θα προσπαθήσει να σώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους από βέβαιο θάνατο ή θα γυρίσει πίσω και θ' αφήσει όλους τους άστυφύλακες του σενιόρ Γκον

ζάλες να χαθούν...

Δέν διστάζει περισσότερο. Με μάτια που άστράφτουν από άποφασιστικότητα και θάρρος, προχωρεί με σταθερό βήμα προς το μέρος τών λευκών υδρατμών...

Όταν φθάσει σ' αυτούς έξακριβώνει πως δέν πρόκειται για υδρατμούς παρά για κάτι που μοιάζει με σύννεφο από καπνούς και που είναι τόσο άποπνικτικό, ώστε κινδυνεύει να πάθει άσφυξία...

Όμως δέν κρατάει πολύ ή άγωνία του...

Οί άλλόκοτοι εκείνοι καπνοί δέν συνεχίζουν πολλά μέτρα πιο πέρα...

Αρχίζουν πάλι ν' άραιώνουν και μπρός του άνοίγεται άξαφνα το όλόμαυρο στόμα ενός μεγάλου κρατήρα ήφαιστείου!

Ο Έλ Ρέϋ ούτε αυτή τη φορά δέν παραξενεύεται...

Και τώρα ήξερε τί έπρόκειτο να συναιτήση...

Όπως πάντα όλα όσα του έχει πη ή Όάιννα πριν αφήσει αυτόν τον κόσμο, είναι άκριβή ως την τελευταία τους λεπτομέρεια.

Αδίστακτα, άφοβα ή λευκός Κύριος της ζούγκλας, περπατά ως το χείλος του κρατήρα και φτάνοντας εκεί πέρα, με τον άπλούστερο τρόπο, αρχίζει να κατεβαίνει στο έσωτερικό του!...

Μοιάζει αυτή τη στιγμή σαν τον μυθικό Ηρακλή που κατέβηκε στον Άδη για να παλέψει με τον Κέρβερο!...

Και πραγματικά σαν την

τύλη του "Αδη μοιάζει έτουτος ό ολάμαιρος κρατήρας που δέν μπορείς νά διακρίνης τόν βάθος του...

Σέ λίγη ώρα ό "Ελ Ρέϋ κατεβαίνει πιά χωρίς νά βλέπη τίποτα, οϋτε από πάνω οϋτε από κάτω απ' τά πόδια του...

"Ένα μαύρο χάος τόν τυλίγει από παντού.

"Ωστόσο δέν νοιώθει τόν παραιμικρό φόβο ή άτσαλένια καρδιά του γίγαντα.

"Εξακολουθεί τήν κατάβασι έχοντας τόν χέρι στη λαβή του μαχαριού του, έτοιμος σέ κάθε στιγμή νά αντιμετωπίση όποιοιδήποτε κίνδυνο του παρουσιαστή...

Δέν θά μπορούσε οϋτε ό ίδιος νά πη πόση ώρα κατεβαίνει έτσι μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, σαν νά προσπαθή νά φτάση στο κέντρον τής γής!...

Ξαφνικά κάπου μπροστά του σκάει ένα παράξενο φως.

"Όσο πλησιάζει, καταλαβαίνει ότι επί τέλους έχει φτάσει σέ κάποια έξοδο τής τρομερής αυτής υπόγειας σήραγγας που έχει περάσει...

"Πραγματικά, ένας θάλος ανοίγεται μπρός του.

"Ό "Ελ Ρέϋ στέκεται εκεί και κυττάζει έξω μέ γουρλωμένα μάτια.

Μ' όλο που ό "Ατάκ "Οάνα δέν είχε παραλείψει οϋτε αυτή τή λεπτομέρεια νά του πη, είναι τόσο άπροσδόκητο αυτό τόν θέαμα ύστερα από κείνη τή σκοτεινιά, που κανείς δέν μπορεί νά μήν μείνη

μαρμαρωμένος τήν πρώτη στιγμή που τόν αντικρύζει...

Μιά πλατειά κοιλάδα πνιγμένη στη βλάστησι και στα πιό παράξενα, πολύχρωμα λουλούδια άπλώνεται μπρός στα μάτια του!

Και μόνο επάνω ψηλά, ό οϋρανός της, είναι σκεπασμένος μέ άτέλειωτα σύννεφα και πουθενά δέν μπορείς νά διακρίνης τόν παραιμικρό γαλάζιο κομμάτι...

"Ό "Ελ Ρέϋ βλέπει πάλι μπροστά του τά άχνάρια από τά βήματα τής συνοδείας του σενιόρ Γκονζάλες...

"Ωστε λοιπόν είναι γεγονός άναμφισβήτητο, πως οί άστυφύλακες κατέβηκαν ζωντανοί στην κόλασι!...

"Ό γίγαντας τών δαιμών μέ τήν άτσαλένια καρδιά, προχωρεί πάλι προς τά εμπρός, ακολουθώντας τά άχνάρια αυτά και θέλοντας νά προσφέρει ως τόν τέλος τισ ύπηρεσίες του στον άδερφό του, σώζοντας τούς άστυφύλακες του Περέθ, όπως θά έκανε κι' εκείνος ό ίδιος, αν δέν βρισκόταν βαιριά τραυματισμένος στο κρεβάτι του.

Σέ λίγο έχει αφήσει πολύ πίσω τόν άνοιγμα εκείνης τής σπηλιάς και βρίσκειται κυκλωμένος από παντού από τήν όργιαστική βλάστησι τής μυστικής αυτής κοιλάδας, που οί ινδιάνοι ιερείς τήν άποκαλούν Χαμένη Γή...

"Αξαφνα...

"Αξαφνα ένας τρομακτικός κρότος ακούγεται...

"Ό "Ελ Ρέϋ χοροπηδάει σαν

νά τόν χτύπησε μαστίγιο γιατί ἀπὸ ἐνστικτο καταλαβαίνει πολὺ καλὰ ὅτι ὁ δαιμονισμένος αὐτὸς κρότος ἀκούστηκε μόλις λίγα μέτρα πιο πέρα ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται.

Καὶ δὲν χρειάζεται νὰ ψάξη πολὺ γιὰ νὰ ἀναικαλύψη ἀπὸ ποῦ ἔχει προέλθει αὐτὸς ὁ κρότος, ποὺ δὲν εἶναι στὴν πραγματικότητα κρότος, ἀλλὰ ἓνας τρομακτικὸς βρυχηθμὸς ἀπὸ ἓνα φρικτὸ τέρας ποὺ στέκεται λίγο μέτρα μακριὰ του...

“Ὅσο κι’ ἂν εἶναι γενναῖος κι’ ἂν δὲν τὸν τρομάζει καθόλου ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν καταφέρνει νὰ μὴν νοιώσῃ ἓνα παγωμένο δάχτυλο φρίκης ν’ ἀγγίξῃ τὴν καρδιά του στὴ θέα αὐτοῦ τοῦ ἐφιαλτικοῦ τέρατος...

Τραβάει τὸ μαχαίρι του μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι καὶ ὑποχωρεῖ γιὰ νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του καὶ νὰ ἀμυνθῇ ὕστερα ψύχραιμα...

Δὲν ἔχει ξαναδῆ ποτὲ στὴ ζωὴ του ἓνα τέτοιο τέρας..

Δὲν φανταζόταν ποτὲ πὼς μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ κάτι τέτοιο σ’ αὐτὸν τὸν κόσμο!...

Καὶ ἐνῶ τὸ φρικιαστικὸ αὐτὸ ὄν, ρίχνεται ἐναντίον του, ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας βλέπει μὲ ἀπελπισία πὼς δὲν ὑπάρχει κανένα σημεῖο τοῦ κορμιοῦ του ποὺ νὰ μπορῇ νὰ βυθίσῃ τὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ!

Ὁλόκληρο τὸ ἀπαίσιον σῶμα του εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ μιὰ πανοπλία τόσο ἀστραφτερὴ καὶ σκληρὴ, ποὺ εἶναι βέβαιο πὼς μὲ τὸ πρῶτο χτύπημα τὸ μαχαίρι θὰ διαλυθῇ ἐπάνω της!...

Ὁ Ἐλ Ρέϋ βλέπει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα...

Εἶναι ἀδύνατον νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ ὄντος...

Ξαφνικὰ ἀντιμετωπίζει τὸν θάνατο, στὴν ἐπίθεσι τοῦ σατανικοῦ τέρατος...

Ἡ σκέψι του πετάει σὲ κάποιον ἄλλον ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται πολὺ μακριὰ του ἀλλὰ θὰ πεθάνῃ μαζί του, τὸ ἴδιον ἀκριβῶς δευτερόλεπτο μ’ αὐτόν...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 20 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουρᾶς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγῶς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ:

Ο ΠΑΝΤΣΟ ΑΦΑΝΤΟΣ

Περιττὴ ἀσφαλῶς εἶναι κάθε διαφήμισις γιὰ ἓνα τέτοιο
ἀριστοῦργημα, ποὺ οἱ ἀναγνώστες μας θὰ τὸ περιμένουν
μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοή...

Ο ΠΑΝΤΣΟ ΑΦΑΝΤΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

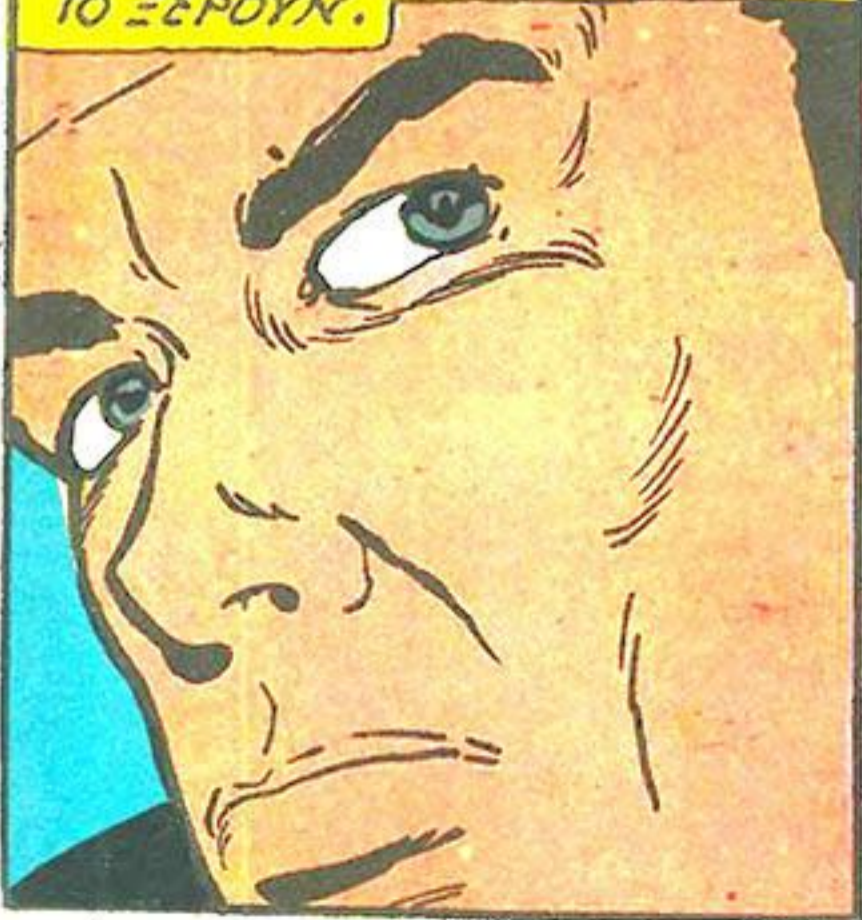
ΤΟΡΑ ΠΙΑ ΞΕΡΩ ΟΛΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ, ΤΙΣ ΚΑΘΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΤΟΥΣ ΤΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΗΜΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ ΤΟΥΣ, ΚΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ ΓΝΩΣΕΙΣ.

ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΥΧΤΑ ΑΦΗΚΑ ΑΝΟΙΧΤΟ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΜΟΥ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ, ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΘΑ ΑΡΧΙΖΕ Ν' ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΗ ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ.

ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ ΑΠΟ 100 ΧΙΛ. ΜΑΧΡΙΑ ΜΟΥ ΗΡΘΕ Η ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΗ ΕΙΔΗΣΗ... Σ' ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΧΗΜΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ ΕΙΧΑΝ ΑΡΧΙΣΕΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΜΕ ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ.

ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΘΗΚΑ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΩΣ Σ' ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ.

